

Finland en haar wapens in de winteroorlogen 1939-1945

met een overzicht van
Finse markeringen en stempels
op wapens

Frank van Bokhoven

Januari 2014

ISBN 9789462285484

Voorwoord

Na jaren actief te zijn geweest in de schietsport, is bij mij de interesse voor het verzamelen van wapens opgekomen. Ik had altijd al interesse in de Finse militaire geschiedenis voordat ik met de schietsport begon. Vandaar dat de keuze voor het verzamelen van Finse militaire wapens voor mij voor de hand lag.

Wat mij vooral interesseert is dat het -in bevolkingsaantal- kleine Finland zo succesvol zichzelf heeft weten te verdedigen tegen de wereldmacht Rusland. De feiten over de buitgemaakte wapens, vervolgens het verbeteren daarvan, maar ook de ontwikkeling in eigen land van wapens vond ik altijd al interessant.

Het kleine Finland heeft een zeer interessante oorlogsgeschiedenis en daarom ook een navenante wapengeschiedenis.

Waar men bij het verzamelen van wapens van andere landen vaak kan volstaan met een wapenmerk om het wapen positief te identificeren als zijnde gebruikt bij een bepaald leger, gaat dat voor Finland goddeels niet op. De Finnen hebben alles gebruik waar zij de hand op konden leggen. Deze keur aan buitenlandse wapens is te herkennen aan Finse proef stempels.

Dit werkstuk probeert, naast een beknopte geschiedenis van de Finse oorlogsgeschiedenis, een handzaam naslagwerk te zijn om snel een weg te vinden in de Finse stempelingen systematiek. Er zijn reeds diverse bronnen te vinden, zowel in boekvorm als op internet, over de Finse stempelingen, maar deze informatie is erg gefragmenteerd. Dit werkstuk poogt een integraal overzicht te zijn van alle Finse stempelingen, mét zoveel mogelijk fotomateriaal voor snelle naslag.

Graag wil ik Johan van de Linden bedanken voor de tips die hij gegeven heeft. Daarnaast wil ik eveneens collega verzamelaar Bart Temmink bedanken voor zijn goede tips en optreden als sparring partner in mijn eerste stappen als wapenverzamelaar.

Frank van Bokhoven,

Januari 2014

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	2
Voorgeschiedenis.....	5
Finland in de 19e eeuw	5
Finland in de vroege 20ste eeuw.....	7
Verloop van de oorlog.....	10
Beknopt oorlogs verloop	10
Gebrek aan voldoende uitrusting.....	11
De stuntelende reus	11
De Finse verdediging.....	13
De Russische plannen.....	13
Helsinki.....	15
Het front aan de Kareelische landengte.....	15
In de sector van Patoniemi.....	21
Wapens tijdens de conflicten	25
Herkomst militaire wapens van Finland	28
Overzicht buitgemaakte wapens door Finland in 1918	28
Overzicht buitgemaakte wapens door Finland op de USSR 1939-1944	28
Buitgemaakte Infanterie wapens.....	30
Buitgemaakte munitie.....	30
Overzicht buitgemaakte pistoolmitrailleurs	33
7,62 mm M/34 and M/34-38 PPD.....	33
7,62 mm M/40 PPD	35
7,62 mm M/41 PPSH	37
7,62 mm M/42 and M/43 PPS	39
9 mm versie of PPD-40 en Ppsh-41	42
7,65 mm en 9 mm M/Neuhausen MKMS	43
9 mm MP 28-II "Schmeisser".....	45
9 mm MP-38 and MP-40.....	46
Finse wapenproductie.....	49
Finse wapenfabrieken	49
Finse wapenfabrieken en hun merktekens	50
Finse geweerproductie kentallen.....	52

Finland en haar wapens 1939 - 1945

SA stempeling.....	53
Fabrieks stempels	54
Overige markeringen.....	55
Voorbeelden SA stempelingen	56
Voorbeelden SA gestempelde Finse wapens	63
Mosin Nagants, SA gestempeld.....	63
Andere Stempelingen	71
Literatuurlijst.....	78
Appendix I: Overzicht buitgemaakte wapens door Finland in 1918	80
7,62 mm Rifle M/1895 Winchester.....	80
10,67 mm Infantry Rifle M/1870 Berdan (Berdan II)	82
6,55 mm Infantry Rifle and Carbine M/97 Japanese	85
6,55 mm Rifle M/02 Japanese	87
6,55 mm Infantry Rifle and Carbine M/05 Japanese	87
Japanse rifles in Finland	89

Voorgeschiedenis

Finland in de 19e eeuw

Finland maakte zich los van Zweden in 1809 . De Russen vielen Finland binnen op 21 februari 1808 . De Russen namen een vesting bij Sveaborg in, in mei maar het Zweeds- Finse leger heroverde deze na een overwinning in Lapua in juli. Maar in september 1808 wonnen de Russen een beslissende overwinning op Oravainen . Zweedse troepen verlaten vervolgens Finland. De op zichzelf aangewezen Finnen sluiten vervolgens vrede met de tsaar . In de 18e eeuw nam Zweden Finland af van Rusland maar dit werd steeds krachtiger en zo bogen de Finnen voor het onvermijdelijke.

1, Fort Suomenlinna, nabij Helsinki, heeft een belangrijke rol gespeeld in de Finse oorlog van 1808-1809 (26)

In maart 1809 accepteerde de Finse rijksdag (een vorm van het parlement), tsaar Alexander als hun heerser . Hij stemde ermee in dat Finland als een groothertogdom een deel van Rusland zou worden in ruil daarvoor beloofde hij de Finse wetten te respecteren . In 1812 verhuisde de tsaar de hoofdstad van Finland van Turku naar Helsinki .

Weinig veranderde in Finland in de vroege 19e eeuw. Toen in 1856 het Saimaa kanaal werd

gegraven . Het stelde de Finnen in staat om gemakkelijk hout te exporteren vanuit hun grote bossen naar West-Europa.

2Saaimaa kanaal in 1903. Het stelde Finland in staat haar grote houtvoorraden te exporteren (27)

In de late 19de eeuw begon de Finse nationalisme te groeien . Al in 1835 publiceerde Elias Lonnrot een verzameling van Finse volks gedichten genoemd Kalevala . Na 1850 werd de interesse in de Finse taal en cultuur sterker . In 1858 opende het eerste Finse sprekende gymnasium . In 1889 werd op de helft van de middelbare scholen in Finland alleen Fins gesproken.

Maar aan het einde van de 19de eeuw had tsaar Nicolaas II geprobeerd het Finse nationalisme uit te schakelen. In 1899 vaardigde hij een manifest uit , dat stelde dat hij de macht had om wetten voor Finland te maken, desnoods zonder toestemming van het Finse parlement, als die wetten Russische belangen dienden.

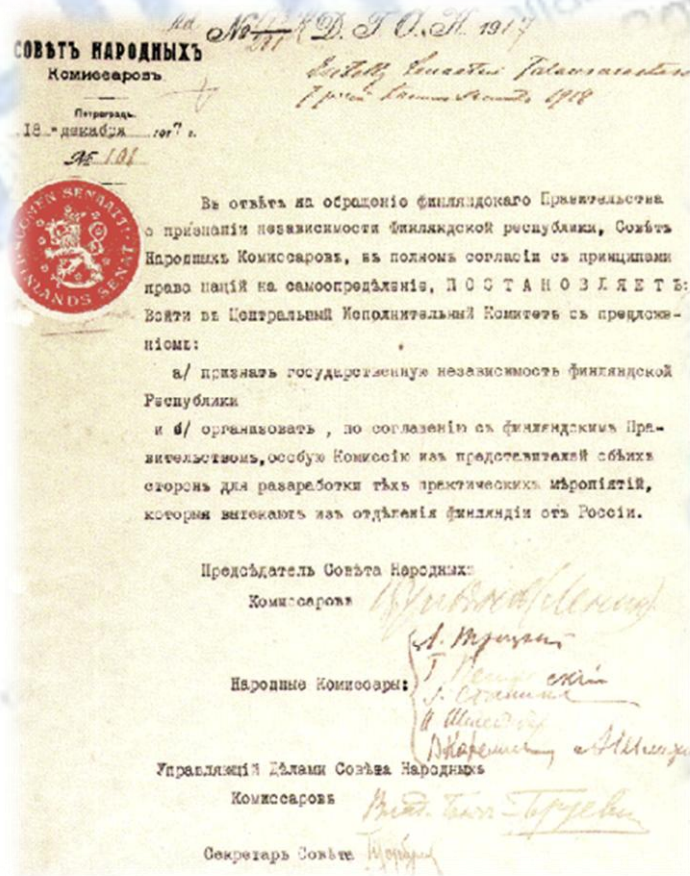
Finland in de vroege 20ste eeuw

De slinger zwaaide vervolgens de andere kant op . In 1902 werd het Fins een officiële taal samen met de Zweeds en in 1905 stelde de tsaar het manifest op van 1899 . In 1907 werd een nieuw parlement gekozen om het oude te vervangen. Deze keer mochten alle mensen stemmen.

Vanaf 1906 mochten Finse vrouwen ook stemmen . Finland was het eerste Europese land en de derde in de wereld , na Nieuw-Zeeland en Australië dat vrouwen in staat stelde om te stemmen bij nationale verkiezingen . Verder konden in 1907 de Finse vrouwen, als de eerste in de wereld, mogelijk gemaakt om gekozen te worden in het nationale parlement .

Echter in 1910 had de tsaar strenge beperkingen gesteld aan de macht van de Finse wetgever. Hij verklaarde dat hij de macht had om wetten aan te nemen voor Finland als de gevolgen daarvan niet beperkt waren tot de interne aangelegenheden van die regio.

Maar het bewind van de tsaar was snel voorbij . Hij deed afstand van de macht in maart 1917. In juli 1917 verklaarde het Finse parlement dat het gezag had in alle zaken , behalve buitenlands beleid . Vervolgens op 6 december 1917 verklaarde de Rijksdag van Finland een onafhankelijke republiek .

3Russische toestemming (van Lenin) voor de Finse onafhankelijkheid (28)

Ondertussen, in oktober 1917, werd een conservatieve regering verkozen in Finland. Uiterst links besloot om te proberen de macht te grijpen met geweld. Deze Rode Finnen legden beslag op Helsinki en andere steden. Echter generaal Gustaf Mannerheim leidde de Witte Finnen en in april 1918 veroverden zij Tampere. Tegen het midden van mei was deze opstand neergeslagen. Vervolgens werden 8000 roden geëxecuteerd. 12.000 anderen stierven in de gevangenis kampen.

4Carl Gustaf Emil Mannerheim (29)

In oktober 1918 werd een Duitse prins, Charles Frederick van Hessen koning gemaakt van Finland. Maar zijn heerschappij was extreem kort. Nadat Duitsland de wapenstilstand ondertekende op 11 november 1918 werd Mannerheim regent gemaakt. Kort daarna, in 1919 kreeg Finland een nieuwe grondwet. In juli 1919 werd KG Stahlberg Mannerheim de eerste president van Finland. Finland werd dus een republiek.

Na de Finse onafhankelijkheid werd de landbouw hervormd. In de jaren 1918-1992 werd land verleased and vele kleinde leasehouders.

Finland werd betrokken bij de Tweede Wereldoorlog. In 1939 vreesde Stalin een aanval vanuit het westen. Hij wilde grondgebied van Finland innemen om zijn noordelijke flank te beschermen. Stalin bood Finland ander grondgebied aan in ruil, maar de Finse regering weigerde dat, dus besloot Stalin om geweld te gebruiken.

De Winter Oorlog begon op 30 november 1939. De Finnen waren zwaar in de minderheid maar zij vochten dapper. De Russen vielen ten noorden van Lake Ladoga aan maar zij werden verslagen bij Tolvajari en Suomussalmi. Ondertussen, langs de Kareelische landengte werd Finland beschermd door de Mannerheim linie, een netwerk van forten en bunkers en loopgraven. De Russen probeerden door te breken, maar de Finnen hielden ze voor enkele weken staande.

Maar op 14 februari 1940 drongen Russen door tot de Mannerheim lini en Finland werd gedwongen om vrede te zoeken . De oorlog eindigde met het Verdrag van Moskou op 12 maart 1940 . Daarna werd Finland gedwongen naar het zuidoosten , waaronder de stad Viipuri (Vyborg) en meer grondgebied ten noorden van Lake Ladoga over te geven . Ongeveer 22.000 Finnen stierven in de Winteroorlog tegen bij 1 miljoen Russen!

5 Mannerheim linie (30)

In juni 1941 viel Finland samen met Duitsland van Rusland aan. De Finnen noemden het de Voortzetting Oorlog . De Finnen heroverden snel hun grondgebied . Maar in december 1941 verklaarde Groot-Brittannië de oorlog aan Finland en na de Duitse nederlaag bij Stalingrad in 1943 realiseerden de Finnen dat zij de oorlog moesten staken .

De onderhandelingen begonnen maart 1944 maar Finland verwierp de Russische eisen . Maar de nederlaag was onvermijdelijk en Finland maakte een wapenstilstand met Rusland bekend op 5 september 1944 .

Na de oorlog werd Finland gedwongen om grote hoeveelheden van het grondgebied over te geven aan Rusland. De Finnen moesten ook herstelbetalingen betalen. De Voortzetting Oorlog kostte 85.000 Finse levens . Een definitief vredesverdrag met Rusland werd opgesteld en geaccordeerd in 1947 .

Bron: *A brief history of Finland* (25, 31, 32)

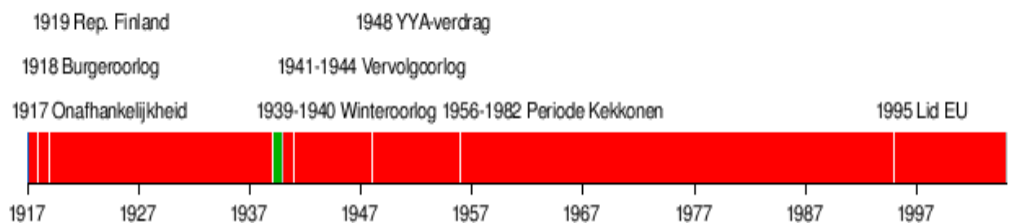

Verloop van de oorlog

Bron: (10, 45)

Van 1939 tot 1945 voerde Finland drie separate oorlogen, waarover buitengewoon veel geschreven literatuur bestaat, over de aanleiding, verloop en gevolgen voor Finland en de rest van Europa.

Beknopt oorlogs verloop

5 Tijdlijn Finse conflicten(3)

In 1917 verklaart Finland zich onafhankelijk van Rusland. Vanwege de revolutie in het moederland kan men daar weinig tegen in brengen en de Finse onafhankelijkheid wordt na een korte burgeroorlog een feit.

Nadat Stalin aan de macht kwam, spreekt hij zich gaandeweg steeds duidelijker uit om alle verloren gebieden na de revolutie weer terug te brengen binnen de USSR. Dat geldt niet alleen voor Finland, maar ook voor de drie Baltische staten. Dit én de dreiging van een Duitse inval, maar ook overmoed aan Russische kant, vormt de aanleiding voor het begin van de oorlog.

De bevolking van Finland bedroeg in 1939 bijna vier miljoen mensen en het zou mogelijk zijn geweest een leger van 16 divisies op de been te brengen. Maar de economische malaise van de jaren dertig was ook de Finnen niet ontgaan. Er waren weinig financiële middelen beschikbaar geweest om de noodzakelijke maatregelen te treffen voor voldoende uitrusting en modernisering van het Finse Leger. Daarom hadden de Finnen op 30 november 1939 slechts de beschikking over negen gevechtssklare divisies, met de mogelijkheid nog drie reservedivisies te vormen.

Het Finse leger was samengesteld uit drie elementen. Er was een kleine kern van beroepsofficieren, waaromheen ieder jaar een lichte rekruten werd opgebouwd. Deze jaarlijkse lichte stond bekend als het Vredesleger. Er was een algemene dienstplicht en na de dienstdienst gingen de manschappen over naar de reserve, die het derde element in het leger vormde. Finland was verdeeld in negen militaire districten, die alle een divisie leverden met permanent stafpersoneel en voorraaddepots. Bij een oproep tot mobilisatie moesten de reservisten zich melden bij hun regionaal depot, waar ze voorzien werden van uitrusting waardoor de divisies gevechtssklaar werden. De strategie was als volgt: Het Vredesleger moest een dekkingssrijdkracht vormen om een verdragingsactie uit te voeren, totdat de reservisten

die het veldleger vormden waren gemobiliseerd om verdedigende stellingen aan de hoofdverdedigingslinie in te nemen. Het was een uitstekende regeling, die goed was aangepast aan de Finse omstandigheden.

Gebrek aan voldoende uitrusting

Dat nam niet weg dat er in het Finse leger een gigantisch gebrek was aan voldoende uitrusting. De infanterie had onvoldoende automatische wapens tot haar beschikking en er waren tekorten aan uniformen en tenten. Wel had de Finse infanterie de beschikking over het uitstekende Suomi SMG machinepistool, hetgeen uitermate geschikt was voor de gevechten in dichte bebouwing. De legerleiding maakte zich echter de meeste zorgen over de artillerie. Het weinig beschikbare veldgeschut dateerde nog uit de Eerste Wereldoorlog en had dan ook maar een beperkt bereik. Mortieren waren er ook onvoldoende en bovendien was er maar een beperkte voorraad munitie. Finland had een eigen munitiefabriek, maar deze was in november 1939 nog altijd in aanbouw en kon dus geen volle productie draaien. Het hele leger bezat maar 112 stuks 37mm anti-tankkanonnen en de 100 luchtafweerkkanonnen die Finland had, moesten worden gebruikt voor de verdediging van de steden. Finland had op 30 november 1939 tien stuks van de hopeloos verouderde Vickers-tank ter beschikking, evenals een handvol FT-17 tanks, die nog stamden uit de Eerste Wereldoorlog. Finland had dus geen beschikking over effectieve pantserstrijdkrachten. Andere ernstige gebreken waren tekorten aan vrachtwagens en moderne communicatie-apparatuur. De Finse bevelvoering was dus voornamelijk afhankelijk van koeriers en veldtelefoons. De Finse luchtmacht telde ongeveer 100 vliegtuigen, die echter niet allemaal inzetbaar waren. Er was ook een kleine marine en een goed uitgewerkt plan voor de kustverdediging, een erfenis van Rusland uit 1917.

Het gebrek aan voldoende uitrusting werd ruimschoots gecompenseerd door de uitstekende opleiding. In de jaren dertig had de toenmalige opperbevelhebber Hugo Österman in samenwerking met Carl Mannerheim een strategie ontwikkeld die aangepast was aan de Finse omstandigheden. De Finnen hadden bij hun training geleerd gebruik te maken van de bossen, die een groot deel van Finland bedekten. Ze verstonden de kunst om zich vrij door de wildernis te bewegen en een vijand, die voor zijn transport aan de wegen gebonden was, in de flank en in de rug aan te vallen. Aan het gebruik van skitroepen in de winter was bijzonder veel aandacht besteed. De Finse soldaat bleek uitstekend in staat eigen initiatief te tonen en dat was een belangrijk voordeel ten opzichte van zijn Sovjet-tegenstander. Schietkunst, oriëntatievermogen, camouflage en fysieke kracht werden benadrukt in de opleiding en hinderlagen en lange-afstandspatrouilles werden opgenomen in de Finse militaire doctrine. Bovendien vochten de Finnen voor de verdediging van hun geboortegrond en vrijheid tegen een vreemde indringer, die de Finnen een marionettenregering wilde opleggen. De opleiding had echter ook een belangrijke zwakke zijde. De Finnen waren namelijk nauwelijks getraind in het ondernemen van massale offensieve operaties. Dit zou tijdens het verloop van de Winteroorlog pijnlijk aan het daglicht komen.

De stuntelende reus

Het Rode Leger dat op 30 november 1939 ten strijde trok tegen het nietige Finland was op papier het grootste leger van de wereld. Stalin had door middel van de beruchte Vijfjarenplannen een bescheiden strijdkracht, die vooral bestond uit infanterie en cavalerie, getransformeerd tot een gigantische troepenmacht die de beschikking had over een overvloed aan tanks, artillerie en gevechtsvliegtuigen. Eind jaren twintig en begin jaren dertig had een aantal vooraanstaande militairen, waaronder Tukhachevsky en Triandafilov, een revolutionaire doctrine ontwikkeld, bekend als de 'diepteanval', waarin het de bedoeling was

dat infanterie, luchtlandingstroepen en gemechaniseerde strijdkrachten samenwerkten in grootschalige manoeuvres om eventuele vijanden een vernietigende nederlaag toe te brengen. Het Rode Leger had de beschikking gekregen over gigantische onafhankelijk opererende pantserstrijdkrachten, lang voordat in Duitsland überhaupt de eerste pantserdivisies werden gevormd. Waarnemers uit het westen waren diep onder de indruk van de grootschalige oefenmanoeuvres in de zomers van 1936 en 1937, waarin het Rode Leger een ontzaglijke militaire macht aan de dag had gelegd.

In 1937 vond er echter een desastreus keerpunt plaats. Stalin had na voltooiing van de zuivering van de politieke elite van de Sovjet-Unie zijn ogen laten vallen op het Rode Leger, waarvan hij het officierenkorps wantrouwde. Met behulp van de geheime dienst NKVD werd een systematische zuivering doorgevoerd in het officierenkorps. In minder dan twee jaar werd 50% van de officieren met de rang van brigadecommandant en hoger meedogenloos uit de weg geruimd. Drie van de vijf maarschalken, waaronder Tukhachevsky, werden vermoord en tegelijkertijd werden hun ideeën over de manier van oorlogvoering deels naar de prullenbak verwezen. In wezen werd het Rode Leger dus ontdaan van zijn hersens. Op aandringen van plaatsvervangend Volkscommissaris van Defensie Koelik werden de gemechaniseerde formaties ontbonden en de tanks werden verdeeld over de infanterieformaties en apart onderverdeeld in kleinschalige tankbrigades, die nauwelijks beschikten over ondersteunende eenheden. Een gedeelte van de militaire doctrine werd in stand gehouden, maar er waren nog maar weinig officieren overgebleven die de revolutionaire tactieken konden toepassen.

De weggezuiverde officieren werden vervangen door politiek betrouwbare, maar onervaren en bovendien voor het merendeel ongeschoolde bevelhebbers. Dit had grote gevolgen voor de organisatie, coördinatie en daarmee de efficiëntie van de Sovjetstrijdkrachten. Angst voor het stalinistische regime weerhield de overgebleven en nieuwbenoemde bevelhebbers van het ontplooiën van eigen initiatief. Om zijn controle op het Rode Leger kracht bij te zetten, had Stalin aan iedere eenheid een commissaris toegevoegd. Dit waren politieke beambten die de gewilligheid van de soldaten en officieren moesten controleren. Elk bevel dat uitgevaardigd werd door een officier, moest door de commissaris bekrachtigd worden.

De Finse verdediging

Begin jaren dertig waren de Finnen reeds begonnen met het ontwikkelen van verdedigingsplannen tegen de voornaamste potentiële vijand, de Sovjet-Unie, onder supervisie van opperbevelhebber Carl Mannerheim. Op de Karelische landengte werden in 1931 en 1932 betonnen mitrailleurstentjes, loopgraven en tankwallen aangelegd. Toen de oorlogsdreiging in de zomer van 1939 toenam, werden er nog meer verdedigende stellingen aangebracht, maar de linie die al snel bekend zou worden als de Mannerheimlinie was in geen enkel opzicht te vergelijken met de Franse Maginotlinie of de Duitse *Westwall*. Het merendeel van de fortificaties dateerde uit het begin van de jaren dertig en was dus hopeloos verouderd. Zoals Mannerheim in zijn memoires schreef: "De Mannerheimlinie is de Finse soldaat die in de sneeuw staat."

6Kenttäjumalanpalvelus. SärkisaloBron:46

In het begin van de herfst werd begonnen met de mobilisatie van de strijdkrachten. De Karelische landengte werd verdedigd door het Karelische Leger onder bevel van luitenant-generaal Hugo Österman. Het bestond uit twee legerkorpsen. Het IIe Legerkorps onder bevel van luitenant-generaal Harald Öhquist stond aan de Mannerheimlinie opgesteld tussen de Finse Golf en de rivier de Woeoksi. Er stonden drie divisies aan het front en één divisie in reserve. Aan de linkerkant stond het IIIe Legerkorps onder bevel van generaal-majoor Axel Heinrichs, dat met twee divisies het front moest verdedigen tussen de Woeoksi en het Ladogameer. Het Finse plan was al vechtend terug te trekken naar de Mannerheimlinie om daar de Russen tegen te houden.

Ten noorden van het Ladogameer moest het IVe Legerkorps met twee divisies voorkomen dat het Rode Leger in de achterhoede van het Karelische Leger doordrong. De bedoeling was de Russen langs de oever van het meer te lokken om vervolgens een tegenaanval uit te voeren op de flank en de achterhoede. De resterende 1.000 kilometer frontlijn tussen Suojärvi en de Noordelijke IJszee werd verdedigd door onafhankelijke compagnieën en bataljons, die onder supervisie stonden van majoor-generaal Kurt Wallenius. In Oulu verzamelde zich ondertussen een reservedivisie.

De Russische plannen

De bevelhebber van het Militaire District Leningrad in de strijd tegen Finland was legercommandant 2e klas Kirill A. Meretskov. Hij was een harde werker met een goed besef van de politieke verhoudingen. In een rapport aan zijn partijhoofd in Leningrad waarschuwde hij voor de risico's om in het onherbergzame terrein te opereren. Op 29 oktober gaf Volkscommissaris van Defensie maarschalk Kliment E. Voroshilov aan Meretskov de opdracht

een plan uit te werken voor de omsingeling en vernietiging van het Finse leger. Een maand later was het plan klaar. De Sovjetluchtmacht moest de steden aanvallen, de infrastructuur lamleggen en de Finse luchtmacht uitschakelen. Tegelijkertijd zou de Baltische Vloot de Finse kustversterkingen aanvallen en landingstroepen zouden belangrijke eilanden in de Finse Golf innemen. Intussen zouden gewapende colonnes diep in Finland doordringen langs vier verschillende routes verspreid over 1.000 kilometer vanaf Karelië in het zuiden tot Petsamo in het noorden. Eind november bestond de Sovjet-troepenmacht tegenover Finland uit 450.000 soldaten, waaronder 23 divisies fuseliers, 2.000 tanks en 1.000 vliegtuigen. Het was een kwart van de Sovjetdefensiemacht van die tijd. De Sovjetstrijdkrachten op de Karelische landengte werden gevormd door het 7e Leger. Op de Karelische landengte stonden twaalf divisies fuseliers klaar, verdeeld over twee korpsen, ondersteund door een tankkorps dat gevormd was uit drie tankbrigades. Deze troepenmacht was samengesteld uit 180.000 manschappen, meer dan 900 artilleriestukken en meer dan 1.400 tanks. De kustbatterijen bij Leningrad en de Baltische Vloot kregen de opdracht deze gigantische strijdmacht te ondersteunen langs de kustlinie. Luchtsteun werd verzorgd door meer dan 700 gevechtsvliegtuigen.

7 Etulinjalla.(bron: 45)

Ten noordoosten van het Ladogameer werd tegenover het Finse IVe Legerkorps het 8e Leger ontplooid, dat de beschikking had over zes divisies fuseliers en twee tankbrigades, met in totaal 130.000 soldaten en 400 tanks. Nog noordelijker lag het 9e Leger met vijf divisies fuseliers in drie colonnes onder leiding van legercommandant 2e klas Vasily I. Chuikov, die later in de slag om Stalingrad het bevel voerde over het zegevierende 62e Leger. In het hoge noorden nam het 14e Leger posities in bij Moermansk, eveneens met drie divisies fuseliers. Het 9e en 14e Leger bestond samen uit ongeveer 140.000 soldaten en 140 tanks.

Volgens het Sovjetplan moest het 7e Leger oprukken in westelijke richting over de landengte, Viipuri veroveren en afzwenken naar Helsinki. Tegelijkertijd zou het 8e Leger opmarcheren ten noorden van het Ladogameer om de Finse stellingen op de Karelische landengte in de rug aan te vallen. Het 9e Leger zou de grens op drie plaatsen overschrijden, namelijk op de wegen naar Kuhmo, Suomussalmi en Salla en moest proberen Finland in tweeën te delen door door te stoten naar Oulu aan de Botnische Golf om vervolgens op te rukken naar de Zweedse grens. Het 14e Leger tenslotte moest het gebied van Petsamo bezetten en Finlands verbinding met de Atlantische Oceaan afsnijden. Volgens Meretskova's tijdschema moest de campagne binnen twee weken voltooid zijn. De grote Sovjet-troepensterkte ten noorden van het Ladogameer bleek een onaangename verrassing voor Mannerheim. In de voorgaande maanden hadden de Sovjets namelijk ongemerkt het wegennet ten noordoosten van het Ladogameer welke naar het westen leidde, uitgebreid waardoor de Russen in staat waren meer divisies te ontplooiën.

Helsinki

Om 09.20 van de 30e november 1939 verschijnt het eerste Russische vliegtuig boven Helsinki. Het dropt duizenden pamfletten waarin de burgers worden aangezet om de regering Cajander-Erkko omver te werpen. Daarna gooit het nog 5 lichte bommen op de luchthaven van Malmi.

Rond 10.30 overvliegen 9 SB-2 bommenwerpers de Finse hoofdstad. Het eerste toestel lost zijn bommen over de haven, maar die komen allen terecht in het water. Vandaar gaat het naar het centrum met als doel het station. Ondanks het heldere weer wordt het niet geraakt. De bommen vallen daarentegen op het plein ervoor, waarbij 40 personen omkomen. Drie toestellen droppen hun bommen op de Helsinki-luchthaven en het Technisch Instituut, waarbij verscheidene studenten omkomen. De Russische formatie wordt verbroken en elk vliegtuig gooit her en der kleinere brandbommen af.

Rond 14.30 heeft een nieuwe raid plaats, uitgevoerd door 15 vliegtuigen. Bommen vallen zowat overal, waarbij nogmaals een 50tal slachtoffers vallen. In totaal zullen zowat 200 mensen omkomen.

Naast Helsinki worden eveneens Viipuri, de haven van Turken en de hydroëlectrische fabriek van Imatra aangevallen.

In de Golf van Finland gaan eenheden van de Baltische Vloot aan land van de betwiste eilanden Sieksaari, Lavansaari, Tytarsaari en Suursaari.

8 Brandweer troepen in Helsinki (bron: 44)

Het front aan de Kareliëse landengte.

Op 30 november 1939 steken de Russische troepen de grens over aan de Kareliëse landengte. Hun voorhoede heeft meteen contact met de eenheden van de M-groep. De aanval wordt goed opgevangen en op 2 december hebben de Russen amper de eerste verdedigingslijn bereikt. Toch moeten de dekkingsgroepen stilaan achteruit omdat de verdediging van de M-groep op verschillende plaatsen doorbroken is en dat zodoende de U-

groep, die reeds is teruggeslagen tot in Terijoki, riskeert van omsingeld en afgesloten te worden. Tegen de avond laat de valse geruchtenmolen van zich spreken. De Finse legerstaf ontvangt een bericht als zouden Russische troepen aan land zijn gegaan te Puumala, in de rug van de dekkingstroepen. Er wordt onmiddellijk gereageerd door op de rechtervleugel de troepen te laten terugtrekken nabij Uusikirkko en de linkervleugel aan de westelijke oever van de Suvanto. Vooraleer de Finnen de valsheid van het bericht ontdekken en pogen hun troepen terug te sturen naar hun oorspronkelijke posities, is het grondgebied reeds in Russische handen.

Op 4 december komt het tot een Russische aanval in de sector van Uusikirkko, waarbij een tankbrigade en infanterie worden ingezet aan de zuidkant van het Sualasjärvi. De zwakke Finse stellingen worden overrompeld en de verdedigers trekken zich terug naar het noorden van het dorp, in afwachting van een nieuwe aanval. De Russen stoten evenwel door in de richting van Maisniemi, aan de westkant van het meer. Hierdoor lopen de dekkingstroepen gelegerd tussen het Sualasjärvi en het Muolaasjärvi het gevaar in de tang te worden genomen.

De Russen zetten eveneens druk op de Finse troepen nabij Lipola en aan het bruggenhoofd te Kiviniemi, dat uiteindelijk veroverd wordt. 's Anderendaags wordt opnieuw aangevallen nabij Unskirkko en komt een doorbraak nabij Maisniemi, waardoor de 5e Div. riskeert te worden omsingeld. Merkwaardig hierbij is evenwel de paniek in de Finse rangen bij de Russische tankaanval. Die paniek is te begrijpen als men weet dat een Finse soldaat op dat ogenblik nooit meer dan 2 tanks tegelijk heeft gezien en dat er een acuut gebrek is aan AT-wapens. Om hieraan te verhelpen voorziet het Finse opperbevel in de oprichting van speciale detachementen voorzien van mijnen. Maar de Finse soldaat te velde is vindingrijk en al gauw wordt gebruik gemaakt van de zeer efficiënte Molotov-cocktail.

De primaire taak van de dekkingseenheden is voltooid en vanaf 6 december laat de Finse generale-staf hen terugtrekken achter de hoofdlinie. De Russen testen meteen de verdedigingswaarde van deze linie en dit in de oostelijke Taipale-sector: op 6 december nabij Koukonniemi waarbij zware verliezen geleden worden en de 7e nabij Kiviniemi. Voorlopig blijft de situatie vrij stabiel.

Tegen medio december bereidt het Rode Leger een operatie voor tegen het strategisch zeer belangrijk gelegen Summa, aan het uiterste noorden van de Mannerheimlinie. Het plan voorziet eveneens een schijnaanval tegen Taipale, aan het uiterste oosten van de linie, uitgevoerd door de 49e en de 150e Div, ondersteund door de 39e Tankbrig.

In de vroege morgen van 15 december begint de Russische artillerie de Finse stellingen nabij Summa te bestoken. Het Finse opperbevel is ongerust want het beschikt in de sector over slechts de langgerekt verspreide 5e Div.; de reserve, de 6e Div., bevindt zich ver achter het front.

9Betonnen bunkers bij Summa (bron: 46)

Op 17 december volgt in alle vroegte een nieuwe artilleriebeschieting. Om 10.00 volgt de grondaanval met een volledige infanteriedivisie, ondersteund door zowat 200 vliegtuigen en een 100tal tanks. De aanval heeft 2 belangrijke doelen: Summa en het strategische verkeersknooppunt van Lähde.

Bij Lähde wordt de aanval geleid door genietroepen. Zij plaatsen springladingen bij de tankversperringen, waardoor een 50tal tanks door de bressen kunnen oprukken. In de mate van het mogelijke blijven de Finse verdedigers op hun post en proberen ze de infanteristen uit te schakelen, waardoor de tanks er alleen voor staan. Dat deze tactiek lonend is, is te danken aan het gebrek aan coördinatie tussen de infanterie en de tankbemanningen. Wanneer deze er zich van bewust worden dat de infanterie niet meer volgt, trekken ze zich terug of vormen ze verdedigingskringen.

Bij Summa daarentegen worden geen genietroepen ingezet. Hierdoor worden de tanks verplicht over de versperringen te rijden. Op dat ogenblik zijn ze het meest kwetsbaar, aangezien de steile klimhoek hun dunne onderkant blootgeeft. Stoutmoedige Finnen kunnen er op dat ogenblik mijnen op aanbrengen of tussen de kettingen steken. Na de versperringen kunnen de tanks in formatie over het ijs rijden. De Finnen wachten hen echter op aan de weinige plekken waar ze de oevers kunnen bereiken. Tegen de avond trekken de Russen zich terug. Bij Summa en Lähde verliezen ze die dag 35 tanks, of ongeveer 1/3 van de inzet. Het front is slechts even op 1 plaats doorbroken, namelijk in het dorp van Summa, maar ook hier plooiën de Russen terug. De verliezen aan infanteristen zijn enorm aangezien wordt aangevallen in gesloten drommen, zonder enige bescherming. De volgende dag volgt een nieuwe aanval na een artillerievuur dat 5 uren duurt. Zowat 70 tanks leveren steun, maar al snel zijn er 10 uitgeteld door de Finse artillerie. Nog eens 15 anderen worden uitgeschakeld

na individuele acties. De frontale aanval mislukt opnieuw, ten koste van zowat 500 gesneuvelden. Daarop besluiten de Russen om gedurende de ganse nacht de Finse posities met artillerie te bestoken.

Op 19 december volgt de zwaarste aanval: 6 infanteriedivisies, een korps pantsertroepen en 2 tankbrigades ondersteund door bommenwerpers en jagers. Het front is iets breder, maar het zwaartepunt ligt nog steeds rond Summa. Ongeveer 100 tanks breken door, maar door een gebrekkige communicatie is niemand daarvan op de hoogte. Op de weg ten noorden van Summa komen tanks terecht in de dichte bossen waardoor ze als kleiduiven worden beschoten. Pas de volgende dag kan een aantal overlevenden zich uit de voeten maken.

De infanteriecharges duren nog 2 dagen voort. Uiteindelijk stoppen de aanvallen op 23 december. Het is duidelijk dat de Russen een zware nederlaag hebben geleden: een onbekend maar hoog aantal gesneuvelden en zowat 250 gepantserde voertuigen zijn vernietigd.

Reeds tijdens het Russische offensief heeft Gen.Maj. Öhquist plannen om in de tegenaanval te gaan. Het Finse opperbevel doet ze echter voorlopig af als te gevaarlijk. Door de gunstige evolutie aan het front van Summa geeft de generale-staf toch zijn toestemming op 19 december.

Het plan voorziet de omsingeling van de Russische troepen in de sector van Summa door eenheden van de 5 beschikbare divisies. De aanval wordt uitgevoerd tussen het Muolaanjärvi en het Kuolemanjärvi, over een front van ongeveer 25 km. De Finse troepen van links naar rechts zijn: eenheden van de 4e Div. beschermen de rechtervleugel van de 6e Div., die oprukt in de omgeving van Summa, eenheden van de 5e Div. houden de Russen aan de praat in het centrum, eenheden van de 1e Div. vallen aan langs de spoorlijn aan het Muolaanjärvi, terwijl eenheden van de 11e Div. de linkerflank van de 1e beschermen. De luchtsteun wordt gegeven door het LeR1. De aanval begint de 23e december om 06.30. Het sneeuwt en het is koud, en op de koop toe begint het te waaien. We volgen hieronder de gevechten geleverd door de 6e en de 1e Div.

Om haar aanvalsposities te bereiken heeft de 6e Div. (Kol. P. Paalu) er op 22 december reeds een zware, 6uur durende nachtmars opzitten. Eens aangekomen worden patrouilles uitgestuurd om informatie te vergaren. Later zal blijken hoe onjuist die zal zijn.

Van het JR18 bereikt enkel het I/JR18 tijdig zijn posities. Het JR17 (Kol. K. Heiskanen) wordt het speerpunt van de aanval. Het JR18 (Lt.Kol. A. Pirilä) volgt in 2e orde. Het JR22 (Lt.Kol. E. Hagelberg) bevindt zich aan de rechterflank. Het KevOs6 vormt de divisionele reserve.

De 6e Div. zal zuidoostwaarts aanvallen, in een gebied tussen de Summanjoki en de Työppölänjoki. Ze wordt daarbij ondersteund door de 4e Div. Het doel is de weg te bereiken tussen Summa en Uusikirkko. Eens dit bereikt kan de hoofdmacht van de divisie verder oprukken, hetzij naar het oosten (ten noorden van het Kaukjärvi), hetzij naar het zuid-zuidoosten (ten westen van dat meer).

De aanval begint dus om 06.30 wanneer het JR17 oprukt langs openingen in de prikkeldraadversperringen. Het I en II/JR17 leiden de aanval, het III/JR17 vormt de regimentele reserve. De beide aanvallende bataljons stuiten praktisch onmiddellijk op zware tegenstand. Na de oversteek van de Summanjoki ten zuidwesten van Murronkallio zoekt de 9e Cie. van het III/JR17 contact met de 5e Div. De Cie. stuit eveneens op hevige weerstand, waarbij de eerste verliezen vallen. Rond 08.30 plooit de Cie. terug. De rest van het bataljon gaat in de tegenaanval, die evenwel mislukt. De sterkte van de Russische verdediging te Murronkallio is door de Finse verkenners duidelijk verkeerd ingeschat.

Kol. Heiskanen verzoekt om artilleriesteun. Dit verzoek verloopt evenwel via veldtelefoons en koerriers, die constant worden belaagd door de Russische artillerie. Uiteindelijk komt de Finse artillerie in actie tegen de middag. Heiskanen is echter vastbesloten om Murronkallio te heroveren. Hij waagt nog een poging met het III/JR17 en het hem toegewezen I/JR18. Tegen een muur van artillerie- en mitrailleurvuur wordt ook deze aanval afgeblazen en rond 14.00 plooiën de beide bataljons terug. Tegen 15.30 wordt het volledige regiment teruggetrokken naar de vertrekposities.

Het III/JR18 bereikt zijn aanvalsposities en rukt op langs het zuidoosten naar Murronkallio. Meteen wordt ook dit bataljon vastgespijkerd, maar houdt zijn posities tot het JR17 teruggeplooid is. Tegen 15.45 trekt ook het III/JR18 terug.

Het JR22 gaat eveneens om 06.30 in de aanval, maar wordt onmiddellijk bestookt met mortiervuur en mitrailleurs. Het II/JR22 aan de rechterkant, steekt de Työppölänjoki over en bereikt zijn doel, namelijk het noordelijke eind van het Kaukjärvi. Daar wordt het gestopt.

Het I en III/JR22 rukken respectievelijk links op en in het midden. Ze steken eveneens de Työppölänjoki over, maar verliezen het onderling contact. Bovendien wijken ze van hun traject af en komen terecht in de linies van het JR17, waardoor een vuurgevecht ontstaat, gelukkig zonder veel erg. Rond 10.00 laat Lt.Kol. Hagelberg de beide bataljons terugtrekken over de Työppölänjoki om te hergroeperen. Het II/JR22 dat nog steeds zijn posities houdt, wordt op zijn beurt teruggetrokken rond de middag.

De 1e Div. (Maj.Gen. T. Laatikainen) wordt opgedeeld in 3 gevechtsgroepen: aan de linkerflank (nabij het Muolaanjärvi) het JR14 (Kol. V. Poltilla) versterkt met het KevOs5. In het centrum de Groep-S (Kol. A. Svensson) met de 2. en 3.Pr.; aan de rechterflank de Groep-Vuori (Lt.Kol. M. Berg) met de KT-Pr10 en 6, en versterkt met het III/JR13. De 1.Pr. en het I/3.Pr. vormen de divisionele reserve.

De aanval van de 1e Div. heeft als objectief het kruispunt met de weg en de spoorlijn en het gebied tussen het Muolaanjärvi en de engte aan het Perkjärvi. Daarna rukt de divisie verder op in zuidwestelijke richting.

Door allerlei omstandigheden bereiken de meeste eenheden met vertraging hun aanvalsposities. Aan de rechterflank kan enkel het III/JR13 tijdig zijn aanval inzetten, maar

Finland en haar wapens 1939 - 1945

stuit onmiddellijk op zware Russische tegenstand met tanks. Er wordt een Cie. ter plaatse gelaten, de rest van het bataljon kan nog zowat 1 km oprukken vooraleer opnieuw te worden gestopt. Het III/JR13 behoudt zijn posities tot het bevel tot terugtrekken om 13.30.

De KT-Pr10 en 6 vallen met een uur vertraging aan en bereiken snel de spoorweg. Daar ontmoeten ze zware tegenstand, waarna de Russen tegenaanvallen. Verscheidene Finse Cie's plooiën terug. Uiteindelijk wordt de aanval afgebroken en keren de Finnen terug naar hun startposities.

De Groep-S verlaat slechts om 08.30 zijn posities. De 3.Pr. (Lt.Kol. A. Kääriänen) valt aan met het III/3.Pr. als speerpunt en het II/3.Pr. in steun. De voorhoede ontmoet slechts lichte tegenstand. Tegen de middag wordt de Perojoki bereikt. De oevers zijn echter sterk verdedigd, zodat de bataljons zich niet aan een aanval wagen en zich beperken tot het behoud van hun posities. De 2.Pr. rukt met zijn I/2.Pr. westwaarts op en het III/2.Pr. zuidwaarts. De beide bataljons bereiken de Perojoki tegen 13.00, maar worden daar gestopt. De Russen voeren een tegenaanval uit tegen het I/2.Pr. De Finnen sturen hun reserve, het II/2.Pr., maar door het algemeen order tot terugtrekken komt het bataljon niet meer in actie.

Het JR14 valt aan rond 08.30. Het II/JR14 heeft onmiddellijk contact, maar slaagt er niet in om de Russen terug te dringen. Rond 11.00 wordt de Russische tegenstand feller en wordt de aanval gestopt. Het III/JR14 kan verscheidene km oprukken zonder tegenstand; tegen de middag loopt het zich vast tegen een Russische stelling van veldgeschut, tanks en mitrailleurs. De 7e Cie. valt aan, maar wordt direct teruggeslagen. De 8e Cie. voert een flankaanval uit langs het westen, waar ze op een gemotoriseerde eenheid valt. De 9e Cie. doet hetzelfde langs het oosten, maar wordt onmiddellijk vastgepind.

De 3e Cie. van het I/1.Pr. wordt overgeheveld naar het III/JR14 en valt de Russische stellingen aan rond 12.30. Ondanks enig succes wordt de aanval gestopt door de veldartillerie. Om 14.30 krijgt het III/JR14 het bevel om zich terug te trekken en te hergroeperen in het vooruitzicht van een nieuwe aanval. Deze zal er echter niet komen aangezien het volledige JR14 zich moet terugplooiën.

Door de erbarmelijke weersomstandigheden, maar ook door de onvoldoende verkenning van de Russische stellingen en de quasi onbestaande artillerievoorbereiding had dit Fins offensief weinig slaagkansen.

De Finse tol was vrij hoog: 361 gesneuvelden, 777 gekwetsten en 190 vermisten.

Net voor Kerstmis bevinden zich in de sector van Taipale 4 Russische divisies, namelijk de 49e, de 150e, de 142e en de 4e.

10I / JR 61 62.1/JR os. Larko. Koukkuniemi een stuk van de bekende 'Karma kolom' loopgraf..

Tussen 25 en 27 december wordt de slag bij Kelja gestreden. Het is in dat kleine dorp, aan de Suvanto, dat de 4e Div. zal pogen door te breken. De Suvanto is een vrij belangrijke rivier die in het gebied rond Kelja tussen de 700 en de 2000 m breed kan zijn. De oevers zijn meestal dicht bebost. Tussen de dorpen Kelja en Haaparainen ligt er open terrein.

De 4e Div. kan beschikken over 5 infanterieregimenten, namelijk het 39e, 101e, 104e, 19e en 22e. De aanval zal 's nachts van start gaan, zonder artillerievoorbereiding.

Er wordt opgerukt in 3 kolonnes, in de richting van Riiska (Patoniemi), Volossula en Kelja. Aan Finse kant staat de 10e Div.

25 december

Er valt dichte sneeuw en de temperatuur bedraagt -17°. De Russische aanval gaat van start tussen 05.00 en 07.00. Van bij het begin bestookt de Russische artillerie de Finse achterste posities. Na het oversteken van de Suvanto kunnen de Russen 3 bruggenhoofden slaan, te Patoniemi, te Volossula en te Kelja. Ze pogen deze te versterken, maar dat wordt verhinderd door de nauwkeurige beschieting van het III/KTR10 en het Rask.Psto4 (Raskas patteristo of zware artillerie). De Finse generale-staf stuurt het ErP6 (Kap. O. Saarinen), afkomstig van de 8e Div., als versterking naar Saapru (een dorp op 10 km ten noorden van Kelja).

In de sector van Patoniemi

Rond 06.55 komen de eerste Russische soldaten over het ijs, ter hoogte van het fort van Patoniemi (een geheel van artillerie- en mitrailleurbunkers). De voorhoede bereikt de 2e batterij van het Rask.Psto4 (2/Rask.Psto4), maar wordt gestopt door de 3/JR30. Meteen gaan de Finnen in de tegenaanval met het I/JR30 (Maj. J. Sahlo en minus de reeds ingezette 3e Cie.). De 1/JR30 wordt ingezet bij het fort en de 2/JR30 nabij de Rask.Psto4.

Tegen 10.00 zijn de Russen teruggedreven tot aan de oevers van de Suvanto. Rond de middag plooiën de Russen terug over het ijs. Het is al avond vooraleer de ganse sector gezuiverd is.

In de sector van Volossula

Om 06.30 ontvangt Kap. T. Sorri (II/JR30) de melding van de regimentscdt. Lt.Kol. A. Kemppi, dat Russische troepen zijn geland nabij Patoniemi. Hij be vraagt zijn vooruitgeschoven 6e Cie., die op dat ogenblik nog niets te melden heeft. Het II/JR30 kan dus vertrekken naar Patoniemi om er samen met het I/JR30 de Russen te stoppen. Om 06.45 meldt de 6/JR30 echter de

aanwezigheid van Russische troepen in zijn sector. Kap. Sorri vraagt en krijgt de toestemming om eerst de eigen sector te ontzetten.

Om 07.15 vertrekt het bataljon in de richting van Volossula, waar het op een Russische artilleriebarrage stuit. Rond 08.00 beginnen de Russen zich in te graven, in afwachting van versterkingen. Om 08.25 begint de 4/JR30 de tegenaanval, waardoor de Russen beginnen terug te trekken. Het 5/JR30 krijgt het bevel om op te rukken naar Patoniemi en er contact te leggen met het I/JR30.

In Volossula krijgt het II/JR30 de steun van het Os.Metsäpirtti. Dit detachement is gevormd in Metsäpirtti, onder Lt. Suurkari, met grenstroepen, burgerwacht en vrijwilligers. Het bestaat uit de Erk8 en 9 en de ErPtri2.

Rond 13.00 krijgt Kap. Sorri het order om de oevers van de Suvanto te zuiveren tot in Patoniemi. Dat wordt een taak voor de 5/JR30, aangevuld met de 2e Cie. Mitrailleurs (2KK). De klus wordt geklaard tegen 19.30. Dan trekt het II/JR30 zich terug, terwijl het Os.Metsäpirtti stellingen inneemt langs de oever.

In de sector van Kelja

Om 07.30 ontvangt Kap. E. Müller (III/JR29) het bericht dat zijn voorste posities bemand door de 8/JR29 aangevallen worden. Een half uur later krijgt de Cie. de steun van een reservepeleton. Even na 08.00 krijgen de Finnen artilleriesteun vanaf het fort van Kekkiniemi en van een batterij van het III/KTR10. Dat belet niet dat de Russische voorhoede door de stellingen van de 8/JR29 breekt. Rond 10.00 bereiken de Russen de buitenste perimeter van Kelja, waar ze worden gestopt door de artillerie. De gevechten duren de rest van de dag, tot wanneer de Russen zich omstreeks 18.30 beginnen in te graven. Om 23.30 doen de 2 reservepeletons van het III/JR29 een tegenaanval zonder artilleriesteun. Deze draagt echter niet ver en wordt rond 03.00 afgebroken.

26 december

De Russen proberen hun bruggenhoofd zoveel mogelijk te versterken en te bevoorraden, maar dat wordt grotendeels verhinderd door het preciese Finse artillerievuur. De Finse generale-staf voorziet een tegenaanval in de voormiddag en brengt daarvoor de 6/JR30 over naar het III/JR29. De aanval zal starten om 07.30, zonder artilleriesteun. Meteen lopen de Finnen op een spervuur van kleinere wapens. Het afvuren van een rode lichtkogel is het sein voor een hevige Russische artilleriebarrage. De aanval valt stil en door het ontbreken van mortiersteun en een reservecie. verzoekt de 6/JR30 om te mogen terugtrekken, wat wordt toegestaan rond 13.00.

De Finse generale-staf wil nog een tweede poging ondernemen en beveelt het III/JR28 (Kap. K. Lagerlöf) om zich klaar te houden. Er zal aangevallen worden met 2 Cie's. Na een eerste uitstel is de aanval voorzien om 16.15. Er is artillerie- en mitrailleursteun beloofd, maar enkel de mitrailleurs vuren vanaf 16.14. De 7 en 9/JR28 boeken wat terreinwinst, maar worden dan gestopt. De 7/JR28 valt op een artilleriebarrage en verliest ongeveer een peleton, waarna

wordt teruggeplooid. Rond 17.00 krijgt de Cie. te horen dat ze haar posities moet behouden en de aanvoer van Russische versterkingen moet verhinderen. De 9/JR28 heeft op enkele plaatsen de oever van de Suvanto bereikt, maar zit door haar munitie heen. Rond 19.00 wordt de 8/JR29 ingezet, eveneens met als opdracht Russische versterkingen te verhinderen. Tegen 21.00 meldt de 9/JR28 de komst van Russische versterkingen, maar door een gebrek aan munitie kan ze niets ondernemen. De Cie. krijgt dan de toestemming om terug te trekken.

Om de situatie aan het front van Kelja te versterken neemt de Finse generale-staf de beslissing om de bevelhebber over de Taipale-sector, Lt.Kol. Martti Nurmi, over te hevelen. Hij krijgt er het III/JR29 en het ErP6 (van de 10e Div.) onder zijn direct bevel, alsook alle beschikbare artillerie. Nurmi moet binnen de kortst mogelijke tijd zorgen voor een definitieve doorbraak Tijdens de nacht van 26 op 27 december pogen de Russen meermaals hun bruggenhoofd te versterken. In het heldere maanlicht worden ze neergemaaid door de Finse artillerie en de batterijen van het fort van Kekkiniemi.

11Tankwal 9,5 km van Joensuu naar Nurmekse (bron: 46)

27 december

De Finse tegenaanval, uitgevoerd door het ErP6, is voorzien tegen 09.30 en zal worden voorafgegaan van een artilleriebeschieting die aanvangt op 09.29. Ze zal 1 à 2 minuten duren en uitgevoerd worden door de RaskPtri1 en de 4 en 5/KTR10. Het bataljon loopt zich meteen vast en trekt terug met zware verliezen.

Om 11.40 voorzien dezelfde artillerie-eenheden een nieuwe barrage die 5 minuten zal duren. Het ErP6 voert opnieuw de aanval uit en slaagt er in om de Russische stellingen binnen te dringen. Het wordt een bloedig treffen met kleine handwapens en granaten. Er wordt slag geleverd tot rond 18.00, wanneer de laatste georganiseerde weerstand ophoudt. Ook nu zijn de verliezen weer hoog. Het bataljon wordt naar achter gestuurd en afgelost door eenheden van het III/JR29.

Tijdens dezelfde periode doen zich in de sector van Taipale enkele beperkte schermutselingen voor. Op 25 december hebben 2 kleinere aanvallen plaats: de eerste met 5 tanks te Kirvesmäki en de tweede met een Cie., ondersteund door 6 tanks te Terentillä. Op 26 december vallen de Russen op bataljonsniveau aan nabij Terentillä, maar ook deze aanval wordt makkelijk afgeslagen.

De Finse verliezen tijdens deze periode bedragen 141 gesneuvelden, 113 zwaargewonden en 262 lichtgekwetsten. De Russische 4e Div. verliest naar schatting 2.000 doden. Over het aantal gekwetsten heeft men zelfs geen idee. De Finse buit omvat ondermeer 12 AT-kanonnen.

12 Joutselän gedenkteken (al opgericht direct na de winteroorlog) (bron: 46)

13 Pyhäjärven gedenkteken (bron: 46)

Wapens tijdens de conflicten

Bron: (8, 41)

Most Finnish Rifles were assembled by SAKO, Tikkakoski Oy, or VKT (Valtion Kivääritehdas, States Rifle factory, after wars part of Valtion Metallitehtaat (Valmet), State Metalworks). The Finnish cartridge 7.62x53R is a slightly modified variation of the Russian 7.62x54R, and is considered interchangeable with 54R; however, there is a difference between Finnish military ammunition manufactured before and after 1939, cartridges from before 1939 use .308 in bullet while those manufactured later use .310 in bullet, change was made due to introduction of M/39 "Ukko-Pekka" looped to use .310 in Soviet ammunition. Handloaded cartridges for Finnish rifles should however use a 0.308 inches (7.8 mm) bullet for use with other Finnish Mosin-Nagant variants instead of the 0.310 inches (7.9 mm) one which gives best results in M39, Soviet and most of other Mosin-Nagant rifles. M39s with the "D" loop stamping are further indicative of the .310 of Finland's indigenous D166 7.62x53mmR round.

- **M/91:** When Finland achieved independence from Russia, large numbers of Model 1891 infantry rifles were already stockpiled in the ex-Russian military depots within Finland. As a result, the rifle was adopted as the standard Finnish Army weapon, and surplus Mosin-Nagants were purchased from other European nations which had captured them during World War I. These rifles were overhauled to meet Finnish Army standards and designated M/91. Beginning in 1940, Tikkakoski and VKT began Productie of new M/91 rifles. VKT Productie ceased in 1942 in favor of the newer M/39 rifle, but Tikkakoski Productie continued through 1944. The M/91 was the most widely issued Finnish rifle in both the Winter War and the Continuation War.
- **M/91rv:** A cavalry rifle built from former Russian Model 1891 Dragoon rifles, modified with a sling slot based on the German Karabiner 98a. The original Russian sling slots were also retained.
- **M/24:** The "Lotta Rifle," the Model 24 or Model 1891/24 was the first large-scale Mosin-Nagant upgrade project undertaken by the Finnish Suojeluskunta (Burgerwacht), and there were, in fact three separate variations of the rifle. Loops were produced by SIG (Schweizerische Industrie Gesellschaft) and by a German consortium. Swiss-produced loops could be found in both standard Mosin-Nagant 1891 contour and in a heavier contour designed for improved accuracy, while all German-produced loops were heavy Gewicht loops. The initial contract for the SIG-produced loops was let on April 10, 1923, and was for 3,000 new loops produced with the original Model 1891 loop contour. A subsequent contract for 5,000 additional heavier loops, stepped at the muzzle end to accept the standard Mosin Nagant bayonet, was let the next year. The German contracts, starting in 1924 and running to 1926, were all for the heavier, stepped loops with two contracts: one for 5,000 loops and a second for 8,000 loops. The German-made loops are marked "Bohler-Stahl" on the under side of the chamber. All Model 24s are marked with the Burgerwacht logo of three fir tree sprigs over a capital "S." All Model 24s are equipped with a coil spring around the trigger pin to improve the trigger pull and thus the accuracy of the rifle. The Model 24 was called the Lotta's Rifle ("Lottakivääri") after the women's auxiliary of the Burgerwacht, known as the "Lotta Svärd" which was instrumental in raising funds to purchase and repair or refurbish some 10,000 rifles.

- **M/27:** The Model 27 was the Finnish Army's first almost complete reworking of the Model 1891, it was nicknamed Pystykorva (literally "spitz") due to the foresight guards. The receiver and magazine of the 1891 were retained, but a new shorter-Lengte heavy-Gewicht loop was fitted. The sights were modified. The receivers and bolts were modified with "wings" being fitted to the bolt connecting bars that fit into slots machined into the receivers. The stocks were initially produced by cutting down 1891 stocks and opening up the loop channels to accommodate the heavier loop. New loop bands and nose caps were fitted and a new bayonet was issued. The modified stocks proved to be weak, breaking when soldiers practiced bayonet fighting or firing with the bayonet fitted. These and other problems resulted in a slow-down of Productie in the mid-1930s while solutions to problems were engineered and existing stocks of rifles were modified. Produced from mid-1927 to 1940, the Model 27 was the Finnish Army's main battle rifle in the Winter War.
- **M/27rv:** A cavalry carbine version of the M27, rv is short for ratsuväki (literally mounted force). 2217 were made, and were assigned to the most elite Finnish cavalry units. As a result of their heavy use, nearly half were lost over the course of the Winter and Continuation Wars. Most of the surviving examples were deemed beyond repair and scrapped, with slightly over 300 still existing. This makes it the rarest of all Finnish Mosin-Nagant models.
- **M/28:** A variant designed by the White Guard. The M/28 differs from the Army's M/27 primarily in the loop band design, which is a single piece compared to the M/27's hinged band, and an improved trigger design. Loops for the M/28 were initially purchased from SIG, and later from Tikkakoski and SAKO.
- **M/28-30:** An upgraded version of the M/28. The most noticeable modification is the new rear sight design. Same sight was used in following M39 rifle only exception being "1.5" marking for closest range to clarify it for users. According to micrometer measurements and comparison to modern Lapua D46/47 bullet radar trajectory data, markings are matched to Finnish Lapua D46/D46 bullet surprisingly accurately through whole adjustment range between 150 m and 2000 m.

The trigger was also improved by adding coil spring to minimize very long pre-travel. Following M39 does not have this improvement. The magazine was also modified to prevent jamming. Magazines were stamped with "HV" (Häiriö Vapaa = Jam Free) letters in right side of rifle. Later M39 uses identical design, but without "HV" -stamp. M/28-30 also have metal sleeve in fore-end of handguard, to reduce loop harmonics change and to make loop-stock contact more constant between shots and/or during environmental changes such as moisture and temperature. Later M39 does not have this upgrade.

In addition to its military usage, approximately 440 M/28-30 rifles were manufactured by SAKO for use in the 1937 World Shooting Championships in Helsinki.

M/28-30 model, serial number 60974, was also used by Simo Häyhä, a well-known Finnish sniper. M28/30 was used as Burgerwachts competition rifle before World War II, as was case with Simo Häyhä's personal rifle too. Therefore rifles were built very well, with highest grade loops available and carefully matched headspace. Häyhä's rifle was still at PKarPr (Northern Karelia Brigade) museum in 2002, then moved to an Onbekend place by the Finnish Army.

Finland en haar wapens 1939 - 1945

- **M/91-35:** A model proposed by the Finnish Army to replace both its M/27 and the White Guard's M/28 and M/28-30 rifles. The White Guard strongly objected to this plan, considering the M91/35 to have poor accuracy and excessive muzzle flash. It was never adopted, instead being supplanted by the M/39.
- **M/39:** nicknamed "Ukko-Pekka" after the former President Pehr Evind Svinhufvud, a compromise between the Army and White Guard, adopted so as to standardize Mosin–Nagant Productie. The M/39 was derived largely from the M28-30, but included some alterations proposed by the Army. The M/39 also incorporated a semi-pistol grip into the stock, though some early examples used typical Mosin–Nagant straight stocks. Only 10 rifles were completed by the end of the Winter War, but 96,800 were produced after the Winter War and used in the Continuation War. Small numbers were assembled from leftover parts in the late 1960s through 1970, bringing the total Productie to approximately 102,000.
- **M/30:** Tikkakoski produced improved, high-quality Model 1891/30 rifles in 1943 and 1944, designated M/30, using new loops and parts from some of the almost 125,000 1891/30s captured in the Winter and Continuation Wars as well as 57,000 rifles bought from the Germans in 1944 (most of which were only suitable for use as parts donors). They were produced with both one- and two-piece stocks and either Soviet globe or Finnish blade foresights.
- **M/56:** An experimental 7.62x39 version.
- **M/28-57:** A biathlon 7.62x54R version.
- **M/28-76:** A special marksmanship and target rifle for continuation training and competition, produced in two different versions by the Finnish Army.
- **7.62 Tkiv 85:** A modern designated marksman/sniper rifle designed around original Mosin–Nagant receivers modified and assembled by Valmet and Finnish Defence Forces (FDF) *Asevarikko 1* (Arsenal 1) in Kuopio.

Herkomst militaire wapens van Finland

Het Finse leger heeft in de periode tussen 1917 en 1939 van overal en nergens wapens proberen te verkrijgen een deel is uit de Russische boedel overgekomen, andere op de markt en nog andere als oorlogsbuit.

Overzicht buitgemaakte wapens door Finland in 1918

Zie appendix I

Overzicht buitgemaakte wapens door Finland op de USSR 1939-1944

(bron: 24)

Dit is een lijst van oorlogsbuit en bestaat uit wapens en apparatuur die Finland kon gebruiken. Belangrijkste waren de infanteriewapens, omdat de Russen en Finnen hetzelfde kaliber (7.62mm) gebruikten. Vele veroverde wapens werden niet gemeld, omdat de Finse soldaten hun wapens weggooiden en een betere namen van een zich overgeevende vijand of van de grond. Het Russische Degtjarev lichte machinepistool was populair bij de Finnen en zo ook de semi-automatische geweren. De T-26 tank was het meest talrijk gebruikt door de Finnen en zo ook het 45mm anti-tank geweer. Buitgemaakte artillerie was ook zeer belangrijk.

Oorlogsbuit statistieken zijn volstrekt ontoereikend over de Winter Oorlog. Van 1941-1943 kloppen de statistieken, maar nauwelijks vanaf de zomer van 1944.

Buitgemaakte Vliegtuigen

- 5 I-15bis
- 2 I-16
- 1 I-16UTI
- 1 Hawker Hurricane IIb
- 1 P-40m
- 3 Lagg3
- 11 I-153
- 8 SB-2
- 5 DB-3
- 4 PO-2
- 2 SH-2
- 5 MBR2/2bis
- 1 PE-3

14buitgemaakte Russische 11 I-153 Chaikas (bron: 39)

Buitgemaakte Tanks

- 114 T-26
- 50+ BT-5/7 (slechts enkele gebruikt, aanvals geschut)
- 30 T-37
- 17 T-38
- 210 T-20 Komsomolets
- 9 T-28
- 2 KV-1
- 1 T-50
- 4 T34-76
- 7 T-34-85
- 2 JSU-152
- 1 D-8
- 21 FAI
- 20 BA-20
- 1 BA-3
- 10 BA-6
- 24 BA-10

15 Buitgemaakt Russisch 45mm geschut (bron: 40) Onder: buit bij Värtsilä (bron: 46)

Buitgemaakte Artillerie

- 532 76mm kanonnen
- 4 87mm kanonnen
- 7 107mm kanonnen
- 271 122mm howitzers
- 2 150mm howitzers
- 97 152mm howitzers

Buitgemaakt Anti-tank en anti-vliegtuig artillerie

- 250 anti-tank geweren (weinig gebruikt ivm munitie tekort)
- 766 45mm anti-tank geweren

16 Oorlogsbuit (bron: 46)

Buitgemaakte Infanterie wapens

162000 geweren
155 sniper geweren
16069 semi-automatische geweren
3918 automatische geweren
751 pistolen en revolvers
3823 machine-pistolen
8466 lichte machine geweren
4055 machine-geweren
1312 50mm mortieren
(weinig gebruikt ivm munitie tekort)
493 82mm mortieren
200 120mm mortieren

Buitgemaakte munitie

39 Million rifle rounds
2.3 Million pistol rounds
68000 82mm mortar rounds
7900 120mm mortar rounds
18400 20mm rounds
240500 45mm rounds
57137 76mm rounds
13537 122mm rounds
2592 152mm rounds
7963 37-40mm anti-aircraft rounds
10185 75-76mm anti-aircraft rounds

17 Oorlogsbuit.bij Maurokon (bron:46)

Diverse uitrusting

58 signaalpistolen
5 MT-Boten
11 45mm kanonnen voor schepen
5 130mm kanonnen voor schepen
5 180mm kanonnen voor schepen
1180 bommen
400 brandbommen
14704 shirts
14704 hemdjess
727 truien
5538 broeken
7736 uniformen
5829 jassen en bontjassen
16300 zomer caps
34700 helmen
23963 laarzen

18 Oorlogsbuit en oosten van Omelia in 1941 (bron: 45)

Finland en haar wapens 1939 - 1945

11726 rugzakken

3.000 kantines

504 tenten

9899 schoppen (om te graven)

31.956 loopgraf schoppen

1906 pionier assen

43 veld assen

26.796 anti-tank mijnen

2000 vrachtwagens

1233 km kabel

507 radio's

Veroverd materiaal,
ten zuiden van de
gevechten in het
dorp Alalampi
(bron: 46)

Oorlogsbuit bij
Helylä in 1941.
KMO's in de
voorgond (bron: 46)

Tip:

In dit hoofdstuk staan vele foto's. (bron 46: The Finnish Wartime photographs archive op <http://sa-kuva.fi>. Ofwel het SA-kuva-arkisto. Dit is zonder enige twijfel het meest uitgebreide fotoarchief op het gebied van de Finse oorlogen en de moeite van het bezoeken waard.

Denk er wel aan om zoektermen eerst met google-translate te vertalen naar het Fins.

Overzicht buitgemaakte pistoolmitrailleurs

(bron: 42)

7,62 mm M/34 and M/34-38 PPD

(Pistolet-pulemet Degtjareva obr. 1934 g., PPD-34)

(Pistolet-pulemet Degtjareva obr. 1934-38 g., PPD-34/38)

M/34 PPD submachine gun with 25-round magazine. (Photo taken in Sotamuseo).

Late versie met lus) van het M/34-38 PPD machiepistool met het 73-ronde drum magazijn. Terwijl de vroege versie soortgelijke lus hadden als de M/34 PPD. De late versie had deze zelfde soort lus als in m/40 PPD. (Foto genomen in Sotamuseo).

Kaliber:	7,62 x 25 Tokarev
Lengte:	785 mm (M/34) / 779 mm (M/34-38)
Loop Lengte:	260 mm (M/34) / 269 mm (M/34-38)
Gewicht:	3,12 kg (M/34) / 3,3 kg (M/34-38)
Vuursnelheid:	800/minute
Magazijn:	Voor zowel: arch of 25, for M/34-38 only: drum of 73
Official afkortings:	"7,63 kp venäl." and "763 KP 38"
Land van herkomst:	USSR
Prototype:	1931
Productie:	4,174 geproduceerd tussen 1934 - 1939.

Finse uitgifte: Uitgegeven aan de Finse kust troepen en thuisfront troepen tijdens Voortzetting Oorlog (1941-1944).

Het vroege Sovjet machiepistool prototype was de Tokarev M/1927 gekamerd voor de gewijzigde 7,62 mm Nagant revolver patroon . Maar al snel vonden de Sovjets betere alternatieven door eerst de 7,63 mm x 25 Mauser pistool patroon en later de 7,62 mm x 25 Tokarev patroon (ook gebruikt in het TT - 33 pistool) , ontwikkeld op basis van de patroon voor hun toekomstige machiepistolen . Degtjarev , Korovin en Tokarev ontworpen prototypes , die de Sovjets testten in 1932-1933 . V.A. Degtjarev 's M/1934 bleek de beste van de geteste prototypes en werd toegelaten tot het gebruik van het Rode Leger in juni van 1935. Maar op dat moment betwijfelde het Sovjet Rode Leger het nut van machiepistolen in militair gebruik , zodat het wapen was slechts zeer beperkt beschikbaar was voor de Winteroorlog . Zover waren de technische principes wat betreft zoals de meeste van machiepistolen van deze tijd. Ook de PPD - 34 machiepistolen hadden zijn wortels in het Duitse MP/18-I machiepistool van Wereldoorlog 1. Het PPD - 34 machiepistool gebruikte gebogen 25 - ronde doos - magazijnen, waarvan de bruikbaarheid in PPD - 34

Finland en haar wapens 1939 - 1945

machinepistolen nogal twijfelachtig bleek. Een ander gevonden zwak punt van de PPD - 34 was het opzetstuk, dat onbetrouwbaar was gebleken. Om deze problemen op te lossen ontwierp Degtjarev een verbeterde versie van het PPD machinepistool, die is vernoemd PPD-34/38. Andere wijzigingen met PPD-34/38 zijn hoofdzakelijk aan het productieproces dat bleek te vereenvoudigen. Beide PPD - 34 en PPD-34/38 waren vuurwapens die in staat waren om zowel halfautomatisch en volautomatisch te vuren.

Voor beide wapens geldt dat de 1e generatie machinepistolen, werd vervaardigd van meestal handmatig bewerkte onderdelen, waardoor ze erg moeilijk en duur waren te vervaardigen. Tijdens de productie van de PPD-34/38 werden verschillende verbeteringen ingevoerd. Misschien wel de meest opvallende van deze veranderingen werd om de oude gaten mantel te vervangen door nieuwe, die een kleiner aantal langere koeling gaten had. De Sovjets introduceerden ook het verbeterde PPD-34/38 nieuwe 73 - ronde trommel magazijn, dat uiteraard in licht gewijzigde versie eerder was geïntroduceerd bij het Finse 70 - schots (72 - ronde) trommel ontworpen door Y. Koskinen voor het Suomi M31 machinepistool. De grootste wijziging in het magazijn wordt "de voedings pijp" toegevoegd.

Het door het Rode Leger pre Winteroorlog TO & E uitgegeven machinepistool aan slechts zeer weinig gespecialiseerde eenheden (Opgemerkt moet worden dat veel van de hooggeplaatste Russische officieren uit die tijd zeer tegen machinegeweren waren). Daarom zijn van deze slechts 4174 PPD - 34 en PPD-34/38 machinepistolen vervaardigd vóór de Winteroorlog.

In Februari 1939 stopten de Sovjets zelfs de productie van deze machinepistolen en verzamelden hun troepen en geagendeerde hen. Dus, als Rode Leger troepen marcheerden naar Winter Oorlog in november van 1939 hadden ze helemaal geen machinepistolen. Maar zodra ze zich bevonden aan het ontvangende eind van de Suomi M31 machinegeweren en zonder eigen machinepistolen leerden ze de harde les echter snel. De Sovjets gaven onmiddellijk opnieuw hun PPD - 34 en PPD-34/38 uit in eind december 1939 en begon opnieuw de productie van de PPD-34/38. Maar deze keer duurde het slechts enkele weken een nieuwe, verbeterde versie van het PPD machinepistool genaamd PPD - 40 werd vervangen in februari van 1940.

Tijdens de Winteroorlog maakten Finse troepen slechts 178 Sovjet machinepistolen van deze types (de Sovjets geen andere machinepistolen hebben in hun gebruik) buit. Het Finse leger had geen idee over de officiële naam van de Sovjets werden met behulp van deze wapens, zodat ze voor het eerst gewoon wel beiden 7,63 mm kp M / omkoopbaar. (= 7,63 mm SMG M / Russisch). Finse leger ook geen verschil in tussen 7,62 mm x 25 Tokarev cartridge maken van identieke zoek 7,63 mm x 25 Mauser cartridge, die ze voorheen bekend van Mauser M/96 pistolen. Veel meer PPD M/34 en M/34-38 machinepistolen werden gevangen genomen tijdens de vroege Voortzetting Oorlog. Tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog 2 Finse strijdkrachten wapens inventaris opgenomen over 600 machinepistolen M/34 PPD en M/34-38 PPD. Vanwege het ontbreken van direct beschikbare munitie aanbod voor 7,62 x 25 munitie gevangen machinepistolen waren van weinig nut voor de Finse frontlinie troepen, die hen gevangen. Uiteraard is de Finse troepen, die de wapens gevangen vaak drukte ze meteen aan hun eigen gebruik, maar na gevangen munitie drooglopen verwerven van meer geschikte munitie was problematisch. Jaar 1943 Finse leger uitgegeven hen met slechts twee trommel of doos tijdschriften per wapen, dat is zeer klein aantal voor dit soort wapen - een ander probleem voor hun grootschalige frontlinie gebruik kan beperkt aantal van hun gevangen tijdschriften zijn geweest. In aanvulling van occasional frontsoldaten waren er ook meer georganiseerde gebruikers onder Finse militair - tijdens Voortzetting Oorlog veel van deze

gevangen machinepistolen werden uitgereikt aan de Finse kust troepen en troepen in thuisfront . Tijdens de late Voortzetting gevangen Oorlog Russische machinepistolen in het gebruik van Coastal Troepen werden langzaam vervangen door andere machinepistolen terwijl ze opnieuw uitgegeven om thuisfront troepen. Finse rapporten mee dat de 73 - ronde trommel met " het voeden pijp " gebruikt met M/34-38 onbetrouwbaar bleken te zijn . Naast het trekkermechanisme en de grendel mechanisme in beide van deze twee machinepistool modellen waren enigszins onnodig gecompliceerd . Zoals gebruikelijk bij Sovjet machinepistolen noch M/34 noch M/34-38 had onderdelen uitwisselbaar tussen individuele wapens, die hun onderhoud en reparatie ingewikkeld. Het gebrek aan normalisatie betreffende hun onderdelen opgenomen zelfs hun tijdschriften , die niet noodzakelijk werken met andere wapens naast de individuele machinepistool dat ze zijn uitgegeven met deden . Ook vervangen lus in het gebied was bijna onmogelijk . Jaar 1960 resterende PPD machinepistolen werden verkocht aan Interarmco en buitenland verscheept . Men kan alleen maar de vraag hoe betrouwbaar deze wapens functioneerde gebruik van de Finse kust troepen en thuisfront troepen. Er is een goede reden om te geloven dat deze eenheden ontvangen meestal 7,63 mm x 25 Mauser cartridges voor Sovjet- machinepistolen afgegeven aan hen (die milder belasting dan Sovjet 7.62 mm x 25 Tokarev cartridge gehad) . Tijdens de Tweede Wereldoorlog 2 Finse strijdkrachten niet scheiden 7,62 mm x 25 Tokarev en 7.63 mm x 25 Mauser als verschillende cartridges, maar de naam en behandelde hen als ze hetzelfde waren . Voor opmerkelijke redenen de hoeveelheid gevangen 7,62 mm x 25 Tokarev cartridges Finse frontlinie troepen gestuurd naar voren was waarschijnlijk niet erg groot . Tijdens Winter War Finse militaire kocht een miljoen rondes van 7,63 mm x 25 Mauser van FN . Gebruik van dit soort hoeveelheid munitie slechts met minder dan 400 Mauser M/96 pistolen afgegeven aan thuisfront troepen gewoon niet logisch. De conclusie als vrij duidelijk - de 7.63 mm x 25 Mauser patronen werden ook afgegeven aan eenheden die gevangen Sovjet wapens in 7,62 mm x 25 Tokarev Kaliber .

7,62 mm M/40 PPD

(Pistolet-pulemet Degtjareva obr. 1940 g., PPD-40)

Early version of M/40 PPD submachine gun with 71-round drum. (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	7,62 x 25 Tokarev
Lengte:	777 mm
Loop Lengte:	269 mm
Gewicht:	3,5 kg
Vuursnelheid:	800/ minuut
Magazijn:	drum: 71
Official afkortings:	"7,63 kp venäl." and "763 KP 40"
Land van herkomst:	Soviet Union
Prototype:	1940
Productie:	1940 - 1941

Finnish use: Used by Finnish coastal troops and troops stationed in home front during Continuation War (1941 - 1944).

PPD-40 was submachine gun based to earlier PPD-34/38 V.A. Degtjarev design between December 1939 - February 1940, when the Soviets due to their experience in battle against the Finns found need to immediately start mass-producing submachine guns for their own troops. It was select-fire fire weapon capable for both full-automatic and semiautomatic fire. Like earlier Soviet submachine guns also it was 1st generation submachine gun, meaning its manufacturing used mostly machined parts, which made manufacturing quite slow, complicated and expensive. The previous one-piece stock of PPD-34/38 had been replaced with of two piece stock, which had separate butt-part and forward part. This new stock allowed introduction of new 71-round drum magazine, which no longer needed the "feeding pipe" used in PPD-34/38. While the 73-round drum magazine used in PPD-34/38 was modified version of Finnish 70-round (72-round) drum magazine designed by Y. Koskinen for Suomi M/31 SMG, the 71-round magazine of PPD-40 was even more exact copy of it. The new magazine improved reliability of whole weapon while making it more practical. Bolt with spring-loaded firing pin introduced in PPD-34/38 was first replaced and with bolt, which had fixed firing pin, but this proved to decrease the weapons reliability, so soon bolt with spring-loaded firing pin had to be reintroduced.

As mentioned the Soviets introduced PPD-40 to manufacturing in February of 1940. While PPD-40 was first Soviet submachine gun introduced to real mass-Productie its days of glory were short. Soviet industry manufactured 86,986 of these submachine guns in 1940 - 1941 before cheaper and easier to manufacture PPSH-41 submachine gun replaced it in Productie early 1941. Even if the manufacturing time of PPD-40 was this short, still some changes were introduced to it during Productie. The most notable of these were new larger trigger guard and replacing old rear sight with a new one. While the old rear sight was fully adjustable with tangent adjustable to 50 - 500 meters the new one had L-shaped head, which could be flipped to two-settings: One for 100 meters and another for 200 meters. German military called this submachine gun *MP 716(r)*

Finnish troops captured few hundred PPD-40 during Continuation War and issued them to Coastal Troops and home front troops. As usual also Finnish frontline troops often took these captured submachine guns to their own use until they run out of ammunition captured with them, in which point they sent the forward in chain of Ordnance administration. As with other Soviet submachine guns, year 1944 also captured PPD-40 were issued with only two drum magazines per weapon, which was very small number for submachine gun. As mentioned Finnish troops had trouble identifying PPD-submachine guns, so they were officially known only as *7,63 mm kp M/venäl. (7,63 mm SMG M/Russian)*. Also, everything that has been mentioned above about Finnish military treating 7.62 mm x 25 Tokarev and 7.63 mm x 25 Mauser cartridges as same ammunition applies also with these weapons. PPD-40 was one of the two captured submachine guns that were considered to be modified for 9 mm x 19 ammunition and Finnish magazines

around 1942 - 1943, but that project did not go beyond prototype-stage, as submachine gun M/44 Productie was seen as better alternative. As seems to have been usual with Soviet submachine guns the parts of PPD-40 were not interchangeable between individual weapons. Finnish report also notes that it had similar somewhat complicated trigger mechanism as used in earlier PPD-series submachine guns. Replacing loop in the field was also basically impossible. After the war PPD-40 submachine guns of good condition were warehoused until most of them were sold to Interarmco in 1960. Remaining 71 submachine guns PPD-40 were deactivated and sold to collectors between 1969 - 1971.

7,62 mm M/41 PPSH

(Pistolet-pulemet Spagina obr. 1941 g., PPSH-41)

Soviet made M/41 submachine gun with 35-round arch magazine. Notice the tangent-model rear sight, which indicates this is early Productie Ppsh-41. (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	7,62 x 25 Tokarev
Lengte:	840 mm
Loop Lengte:	266 mm
Gewicht:	3,2 kg
Fire-rate:	900/minute
Magazine:	arch: 35, drum: 71
Official afkortings:	"7,63 kp/venäl." and "763 KP 41"
Land van herkomst:	Soviet Union
Prototype:	1940
Productie:	1940 - late 1940's, estimated 5 million made.

Finnish use: Some 2,500 captured 1942 - 1944. Only used by Finnish frontline-troops until running out of ammo and only small numbers of PPSH41 were used by Finnish home front troops in 1942 - 1944.

PPSh-41 submachine gun was developed by Georgij J. Spagin, both prototype and test series was made in 1940 and this weapon was accepted to Productie in December of 1940. Mass Productie started in autumn of 1941 and continued until late 1940's. So, unlike other earlier Soviet submachine guns PPSH-41 wasn't removed from manufacturing, when new submachine guns were introduced to Productie. Soviet industry manufactured almost 1.6-million of these submachine guns just in years 1941 - 1942. In some other countries Productie of PPSH-41 continued until 1960's. PPSH-41 was a cheap 2nd generation submachine gun designed to be mass-produced cheaply, its basic structure was simple with only few

parts needing to be machined, as most of its parts were pressed and welded. There was no need for special machinery, manufacturing was fast and easy. Initially slightly modified version (*) of 71-round drum magazine introduced earlier to be used with PPD-40 was the only magazine used with this weapon. But in February of 1942 the Soviets approved also new 35-round arch-shaped box magazine for this weapon. The Soviets had found the 71-round drum magazine too difficult to manufacture in huge numbers required. However besides this they also considered the drum magazine too unreliable, difficult to load with ammunition and heavy (**). However also the early 35-round magazines made for PPSH-41 from 0.5-mm steel plate proved too weak. So in November 1943 Soviet industry started making those magazines from steel plate double the earlier thickness. While 35-round box magazine must have been cheaper and easier to manufacture in massive numbers, filling it to full capacity without loading tool seems to be quite difficult, since after 20 rounds or so the trigger spring pressure makes it very hard. Like earlier Soviet submachine guns also PPSH-41 was select-fire weapon capable to both full-automatic and semiautomatic fire, the selector switch for this is located inside trigger guard in front of the trigger. The safety switch is cocking knob of the bolt and intended to be used for locking the bolt in its most rearward position by sliding the switch into notch in the receiver. PPSH-41 is about as easy to disassemble and re-assemble as submachine guns ever can be. The whole receiver will neatly fold open and only three parts (bolt, recoil spring and buffer) need to be removed for basic maintenance. Early on the weapon had fully adjustable rear sight with tangent, which had settings between 0 - 500 meters. But later some manufacturers started using new rear sight with L-shaped head, which could be flipped to two-settings: One for 100 meters and another for 200 meters. The 100 meter setting has marking "10", while 200 meter setting has been marked with "20". Other changes implemented to PPSH-41 during Productie included more simple front sight guard, stronger magazine well and receiver, and chroming bore of the loop. It must be noted that due to hasty Productie in variety of factories parts of individual PPSH-41 submachine guns are not compatible - in other words parts taken from one PPSH-41 don't necessarily fit to another PPSH-41. And this incompatibility includes even magazines used these submachine guns. German military called this submachine gun *MP 717(r)*.

Late version of Soviet PPSH-41 submachine gun disassembled for basic maintenance. Notice the folding magazine release (folded out), late rear sight and parts (bolt, main spring and buffer) removed from the weapon.

Finnish troops captured their first PPSH-41 submachine guns in 1942 and by end of Continuation War some 2,500 had been captured. PPSH-41 was one of the two

captured Soviet submachine guns that were considered to be modified for 9 mm x 19 ammunition and Finnish magazines around 1942 - 1943, but that project didn't go beyond prototype-stage, as manufacturing of domestic M/44 submachine guns was considered as better alternative. Because of this most of the PPSH-41 were warehoused for rest of the Continuation War, while only small number was issued to Finnish home-front troops. After World War 2 warehousing of these weapons continued and in 1950's they even were refurbished at that time. Then situation changed, Finnish military deactivated remaining PPSH-41 and sold to them to military personnel between 1965 - 1971.

(*) 71-round drum magazine used in PPD-40 and 71-round drum magazine used in PPSH-41 are very similar, but not compatible. The reason for this is differences in magazine attachment system and especially in the systems used for locking the magazines to these weapons.

(**) Considering the Soviet 71-round drum magazine was basically copy of Finnish 70-round drum, this makes interesting comparison. Also the Finns found the drum magazine quite complicated and costly to manufacture, but as the 50-round "coffin-shaped" box magazine proved much too unreliable the 70-round drum became most commonly used magazine with Suomi M/31 submachine gun during World War 2. Finnish military soldiers were very much aware about difficulties of filling the drum magazine, but they typically didn't seem to consider it too heavy and reliability issues were not common either. These differences might be explained by two factors. Gewicht of the weapon in which the magazine was used could have been the factor in how heavy the magazine felt like - while PPSH-41 Gewicht 3.2 kg the two Suomi M/31 versions Gewicht 4.75 kg and 4.9 kg. When it comes to reliability issue the higher quality used by Finnish manufacturer (Tikkakoski), almost certainly improved it.

Drum magazine of PPSH-41 (left) and drum magazine of Suomi M/31 (right).

7,62 mm M/42 and M/43 PPS

(Pistolet-pulemet Sudaeva obr. 42 g., PPS-42)

(Pistolet-pulemet Sudaeva obr. 43 g., PPS-43)

Soviet made M/42 SMG with 35-round arch magazine and the weapon's butt extended. (Photo taken in Sotamuseo).

Soviet made M/43 SMG with 35-round arch magazine and the weapon's butt folded. Structure of butt used by Soviets in these weapons is obviously closely related to design used by Germans in MP-38 and MP-40 submachine guns. (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	7,62 x 25 Tokarev
Lengte:	890 mm (M/42) / 825 mm (M/43)
Loop lengte:	270 mm (M/42) / 254 mm (M/43)
Gewicht:	2,9 kg (M/42) / 3,0 kg (M/43)
Fire-rate:	600/minute
Magazine:	arch: 35
Official afkortings:	"7,63 kp/venäl." and "763 KP 43"
Land van herkomst:	Soviet Union
Prototype:	1942
Productie:	M/42: 1942 - 1943. M/43: 1943 - 1946(?)

Finnish use: Only by Finnish frontline troops until running out of ammo 1943 - 1944. Finnish 9 mm submachine gun M/44 was developed from these two weapons.

PPS-42 designed by Aleksei I. Sudaev was even easier and cheaper to mass-produce than PPS-41 and won tests the Soviets kept in July of 1942. Some features Sudaev used in PPS submachine gun originated from earlier prototypes of I.K. Bezruchko-Vysotsky. PPS-42 could be manufactured with even less machinery than PPS-41, while also less raw materials and work were needed. Only non-metallic parts in PPS-42 are grip panels. The weapon has folding metal butt and is capable for full-automatic fire only. Needless to mention these submachine guns are also considerably lighter and more compact than earlier Soviet submachine guns. Unlike PPS-41 this submachine gun could not be used with 71-round drum, as its magazine holder had been designed for 35-round arch shaped box-magazine only. The 35-round magazine designed for PPS-42 was a new design, which was not compatible with magazines used in PPS-41. The magazine used in PPS-42 and PPS-43 not only remarkably simple and economical to manufacture even compared to 35-round magazine of PPS-41, but also quite easy to load into full capacity without tools of any kind. It didn't matter that the magazine wasn't structurally terribly strong, since the magazine well had been designed this in mind - soldier gripping the magazine well during shooting didn't cause the weapon to jam unlike

with many other submachine guns. From structural point of view PPS-42 and PPS-43 are incredibly simple, which makes their disassembly and re-assembly for routine maintenance very easy. Routine maintenance disassembly and re-assembly can be done in matter of seconds. Simple push of disassembly button and the weapon can be folded open with bolt and recoil spring + buffer combination being the only parts that need to be removed for basic maintenance. Magazine release switch is located inside rear part of magazine holder and safety switch with its two settings (safe + fire) next to front section of trigger guard. Button, which releases the butt mechanism when the butt has been extended, is located on top of the rear receiver and the disassembly button is in rear of lower receiver. Front sight post is screw-like and can be rotated with a correct tool for zeroing in the weapon. Windage-wise front sight base seems to be drift adjustable. Rear sight has L-shape head, which can be pivoted to two settings, which are marked with "10" (100 meters) and "20" (200 meters).

Both of these submachine guns were manufactured in Leningrad, but PPS-42 seems to have been manufactured there exclusively, while PPS-43 was manufactured also elsewhere in Soviet Union. Mass-Productie of PPS-42 started early 1943, but less than 47,000 were manufactured before it got replaced in Productie by improved version called PPS-43 in late 1943. The Soviets organised Productie of PPS-submachine guns so, that it was manufactured in factories, which had not earlier manufactured firearms. So, unlike earlier submachine guns PPS-submachine guns didn't actually replace any other weapon in Productie, but were manufactured in addition of other weapons already in Productie. Hundreds of thousands of PPS-43 were manufactured in Soviet Union before end of World War 2. It seems that that Soviet manufacturing of PPS-43 ended in year 1946, but this was far from the complete end to its manufacturing, since it was easy design for other Communist countries to manufacture after World War 2. The Germans called PPS-43 "MP 719(r)". After World War 2 copies and improved versions of PPS-43 submachine guns were manufactured in China, Vietnam and several Eastern-European countries (at least Hungary and Poland).

PICTURE: Soviet-made PPS-43 submachine gun disassembled for basic maintenance. Notice the removed magazine, bolt and main spring + buffer combination.

Finnish troops captured first PPS-42 submachine guns in summer of 1943, later (mainly in summer of 1944) large number of PPS-43 were also captured. Finnish Army got interested about these submachine guns and designing a version, that

would use 9 mm x 19 ammunition and same magazines as Suomi M/31, this led into introduction of Finnish 9 mm submachine gun M/44. In typical manner Finnish troops that captured PPS-42 and PPS-43 used them as long as ammunition captured with them lasted and handed them out to ordnance administration after running out of ammo. By end of Continuation War few hundred PPS-42 and PPS-43 submachine guns ended up to Finnish Army depots in this way. They remained warehoused until being sold Interarmco in 1960.

PICTURE: Arch-shaped box magazines of PPS-41 (left side) and PPS-42/43 (right side). As can be seen the two are not compatible - PPS-42/43 is smaller size and the parts that lock the magazine to weapon are very different.

9 mm versie of PPD-40 en Ppsh-41

Finnish military captured little over 4,000 Soviet 7.62-mm submachine guns during World War 2. Number was still too small for adding Soviet 7.62 x 25 ammunition to those ammunition types used by Finnish front-line troops, but at the same time there was also constant demand for more submachine guns. So Finns decided to study if captured Soviet submachine guns could be modified to use 9 mm x 19 (Parabellum) ammunition and Finnish magazines. January of 1942 Ordnance Department of Finnish Armed Forces General Headquarters required offer about this from Tikkakoski Oy. Tikkakoski considered PPD-40 and PPsh-41 were reasonably easy to modify, as only new loop and new magazine holder were needed for this. After this Tikkakoski manufactured five prototypes in spring of 1943, all or most of these modified submachine guns were PPS-41. 5th of July 1943 order of 200 modified Soviet submachine guns was made, but Tikkakoski was so busy with its earlier orders, that work had not yet even started when the order was cancelled 14th of April 1945. So, ultimately this Finnish project for modifying captured Soviet submachine guns for 9-mm ammunition and Suomi-submachine gun magazines didn't get beyond prototype-stage. Also the Germans tried same kind of modification program for Ppsh-41 SMG during World War 2, but that project didn't lead to large-scale Productie either.

7,65 mm en 9 mm M/Neuhausen MKMS

(Maschinen-karabiner Militärmodell Seitlich m/34 - MKMS)

Swiss made MKMS SMG. Magazine has been folded inside front stock. (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	7,65 mm x 21 Parabellum / 9 mm x 19 Parabellum
Lengte:	1025 mm
Loop Lengte:	500 mm
Gewicht:	3,9 kg
Fire-rate:	800/minute
Magazine:	box: 40
Magazine Gewicht:	0,28 kg empty / 0,71 kg full
Official afkortings:	"7,65 kp/Neuh." and "765 KP NEUHAUSEN" "9,00 kp/Neuh." and "900 KP NEUHAUSEN"
Land van herkomst:	Switzerland
Prototype:	1933 (earlier version)
Productie:	At late 1930's.

Finnish use: Finland bought 282 MKMS machineguns during Winter War, but they arrived too late for that. They were issued to Finnish home front troops, supplies units and coastal defence during Continuation War (1941 - 1944).

Year 1933 weapons designer Gaetzi of Swiss Neuhausen factory designed MKMO submachine gun (according some sources Gottard End co-designed it with Gaetzi). Year 1934 bolt and extractor of the weapon were improved and this improved version was named MKMS (Maschinen Karbiner Militärmodell Seitlich). Both of these submachine guns had also shorter police-versions - MKPO and MKPS. MKMS submachine guns were manufactured in several Kalibers: 9 mm x 19 Parabellum, 7.65 mm x 21 Parabellum, 9 mm Colt and 9 mm Steyr. Between 1933 - 1939 S.I.G. (Schweizerische Industrie Gesellschaft Neuhausen) manufactured 1,228 of these four (MKMO, MKPO, MKMS and MKPS) submachine gun models in small manufacturing lots. From these four submachine gun-models the police-versions were manufactured only in very small quantities, but the longer models didn't sell to well either. So, in the end S.I.G. manufactured only few hundred MPMS. Compared to most submachine guns of that time MKMS is very long and has magazine-holder structure that allows folding magazine forwards inside weapons front stock. Presumably this folding mechanism was designed to improve the weapons bayonet-fighting capability. As typical to first generation submachine guns parts of MKMS are milled from steel. The firing mechanism used in this submachine gun was somewhat unusual - its trigger had two stages, one stage for single shots of semiautomatic fire and another stage for full automatic fire. The loop used in MKMS was also one of the longest ever used in submachine gun and thanks to this the distance between sights was also very long (450-mm) for a submachine gun. The rear sight has settings 1 - 10 (for 100 - 1000 meters), which can only be considered

both very optimistic and quite ridiculous at the same time. While the weapon was designed to accept to Swiss-designed bayonet, Finnish military acquired its MKMS submachine guns without them. The magazines had been designed so, that once magazine was fired empty, it locked the weapons bolt in its rear position. The 40-round box magazine used in this weapon was 25.5-cm long and Gewicht 710-grams full / 285-grams empty.

Closer look showing receiver area of Finnish-acquired MKMS submachine gun. Magazine is again folded inside front stock. (Photo taken in Uudenmaa/Nyland Brigade)

During Winter War Finnish military had shortage of just about everything, including submachine guns. In that desperate situation Finland was willing to buy just about any submachine guns and these Swiss weapons happened to use same ammunition as already used in Finland. So Finland bought 282 MKMS submachine guns, but they arrived bit too late for Winter War. The first batch of 40 weapons arrived just five days after ending of that war. The rest were delivered in four delivery batches that all arrived April - July of 1940. 242 of these weapons were 9 mm x 19 Kaliber version and the other 40 were of 7.65 mm x 21 Kaliber version. Finland paid 90,121 Swiss francs for the 242 9-mm weapons and 16,100 Swiss francs for the 40 7.65-mm submachine guns. Delivery of these weapons included also 4,800 spare magazines and some spare parts. As mentioned apparently only few hundred MKMS were ever manufactured, so likely Finland was the largest customer for this submachine gun-model. During Continuation War these submachine guns were issued to home front troops, supplies units and coastal defence units. During the war VKT (Valtion Kivääritehdas = State Rifle Factory) manufactured spare loops for them. Year 1943 Finnish Army issued each MKMS with five magazines and loading tool. About one third of these weapons were destroyed or lost during Continuation War. After the war remaining MKMS submachine guns were warehoused until remaining 7.65-mm weapons were declared obsolete and sold and exported in year 1960. The remaining 9-mm MKMS submachine guns remained warehoused until being declared obsolete, deactivated and sold to military personnel and collectors in early 1970's.

<i>Leverdatum</i>	<i>Aantallen</i>
March 1940	42
April 1940 (*)	40
May of 1940	100
July 1940	100
Total	282

9 mm MP 28-II "Schmeisser"

(Maschinenpistole 28/II)

MP 28-II submachine gun. (Photo taken in Sotamuseo)

Kaliber:	9 mm x 19 Parabellum
Lengte:	812 mm
Loop Lengte:	200 mm
Gewicht:	4,3 kg
Fire-rate:	500/minute
Magazine:	box: 32
Magazine Gewicht:	0,31 kg
	"9,00 kp/Schm." and "900 KP SCHMEISSER"
Land van herkomst:	Germany/Belgium
Prototype:	1924
Productie:	?

Finnish use: 171 bought from Belgium in during Winter War. They arrived too late for that war (in spring of 1940). During Continuation War (1941 - 1944) they were used by Finnish troops located to Lapland, home front troops and supplies units.

German Hugo Schmeisser designed Maschinenpistole 28-II (MP 28/II) submachine gun based to earlier MP/18-I and its further development Bergmann submachine gun. The main manufacturer of the weapon was German factory C.G. Haenel in Suhl, but in 1930's to circumvent restrictions of Versailles treaty it was also manufactured under license in Belgium and Spain. The Belgian license manufacturer was Anciens Etablissements Pieper S.A. in Herstal. Belgian military adopted MP 28-II as model 34 and it became standard Belgian submachine gun until German invasion. The weapon didn't prove to much of a commercial success before World War 2, but it was sold to Spain, Portugal and several countries in South America. The British also introduced their own version known as Lanchester. During World War 2 German military used also MP 28 II submachine guns.

During Winter War (1939-1940) Finland had shortage of weaponry so Finnish representatives tried their best acquiring suitable weaponry from abroad. These representatives managed making two MP 28-II deals. The deal made in Belgium included 171 of these submachine guns while the deal made in France included 215. However it seems that the 215 submachine guns the Finns purchased from France with million French francs never arrived. They seem to have been still in France when the Germans invaded in 1940 and the Germans probably captured them. Anyway, the 171 weapons bought from Belgium with 414,400 Belgian francs

arrived in spring of 1940. The MP 28-II submachine guns that arrived to Finland were quite a mixed bunch: Originally they had been 7.65 mm x 21 Kaliber and manufactured in Germany, but later they had been modified to 9 mm x 19 Kaliber in Belgium. Some of them had markings suggesting they had been used or intended to country using Spanish or Portuguese language and some had attachment points for German Mauser-bayonet. During Continuation War these submachine guns were used by Finnish troops located to Lapland (where also some German units used MP 28-II SMG), home front troops and some supplies units. Year 1943 Finnish Army was issuing these submachine guns with only two magazines per weapon, which is very small number for submachine gun issued to frontline infantry. In addition equipment issued with each weapon at that time included spare loop. Year 1951 still 126 remained and they were kept warehoused until year 1971. In that year almost 100 were deactivated and sold to collectors, the last remaining 30 of these submachine guns were given to museums and other Finnish military collections by mid 1980's.

9 mm MP-38 and MP-40

(Maschinenpistole 38 and Maschinenpistole 40)

MP-40 (top) and MP-38 (bottom) submachine guns. (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	9 mm x 19 Parabellum
Lengte:	856 mm (butt extended) / 625 mm (butt folded)
Loop Lengte:	250 mm
Gewicht:	4,0 kg
Fire-rate:	500/minute
Magazine:	box: 32
Magazine Gewicht:	0,31 kg
	"900 KP 40." and "900 KP SAKSAL."
Land van herkomst:	Germany
Prototype:	1936
Productie:	MP 38: 1938 - 1940, MP-40: 1940 - 1945

Finnish use: Some 150 - 160 weapons ended up to Finnish hands during Continuation War. They had been delivered with the German vehicles bought at that time. They saw some combat use during that war - mainly with the vehicle crews of the vehicles they had been delivered with.

Among other restrictions Versailles treaty ending World War 1 had prohibited submachine guns from German military, but once the Nazis got into power in year 1932 Germany refused to anymore to follow it and started massive rebuilding of its Armed Forces. During World War 1 Germany had been the first to introduce practical submachine gun - MP 18/I designed by Hugo Schmeisser. In 1920's and 1930's variety of submachine gun designs based to MP 18/I appeared and one of the most radical of these designs was maschinenpistole 38 (MP 38). Berthold Geipel designed it for Erma, but utilised many of the previously existing patents of Hugo Schmeisser. The development work of this submachine gun and its predecessor prototype maschinenpistole 36 (MP 36) was financed by German military, which approved MP 38 for military use in year 1938. After proving its worth during German Campaign in Poland in year 1939, a decision was made to issue MP 38 in much larger extent. However, since main parts of MP 38 were milled, it was very expensive weapon to mass-produce in huge numbers. Due to this reason a much cheaper to manufacture version, called maschinenpistole 40 (MP 40) was designed and it replaced MP 38 in Productie in year 1940. Estimated total Productie of MP 38 was only about 42,000 weapons. Productie methods wise MP 40 was a revolutionary design - a first 2nd generation submachine gun manufactured mainly from stamped metal parts. MP 40 became the standard submachine gun of German Armed Forces for World War 2 and over one million were manufactured by end of the war. Besides Erma, the manufacturers included also Steyr and Haenel. During World War 2 MP 40 was the most common submachine gun used by German military, but not in extent that the Hollywood films sometimes suggest. During the war Haenel developed a version known as maschinenpistole 41 (MP 41), which was manufactured only in limited numbers and exported to Romania. During World War 2 captured MP 38 and MP 40 were apparently popular with allied soldiers, no matter their nationality. After the war large number of these submachine guns saw use with several Armies (Austria, Israel, Norway). MP 40 also effected some later submachine gun designs, like Spanish Star Modelo Z-45 and Yugoslavian Zastava M56.

Design-wise MP 38 was very innovative design. Unlike earlier submachine guns, it had no wooden parts and relied to folding metal stock. While it didn't have any wood, the weapon had both Bakelite (plastic) and aluminium parts (receiver housing and frame) - both of which were new materials in submachine guns. Recoil spring was a multi-part telescoping structure related to those used in earlier Erma designs. Early version had a safety issue - the weapon could fire if dropped. This safety issue was solved by adding a slot, which allowed the bolt handle used for locking the bolt into its rear position. 32-round removable box magazines used in MP 38 and MP 40 were similar to used in earlier Erma EMP. The all-steel folding butt folds under the receiver. Both MP 38 and MP 40 are blowback full-auto only weapons firing from open bolt. Front sight is adjustable and rear sight has two available settings - 100 meters and 200 meters. Magazine release button in located

on side of the magazine well. The whole design is very modern for its time and structurally very simple.

Finnish Armed called these submachine guns MP-38 and MP-40. Finland never bought any of them separately. But a small number arrived with certain German vehicles (such as 59 Stu 40 G assault guns, 15 Pz-IVj medium tanks and some soft vehicles), which Finland bought from Germany during Continuation War. Typically each of these German vehicles arrived with one MP-38 or MP-40 submachine gun included among the equipment reserved for use of the vehicle crew. In this way Finnish military ended up with about 150 - 160 MP-38 and MP-40 submachine guns. The large majority of these weapons were MP-40. During Continuation War the submachine guns saw use (typically) with crews of the vehicles they had arrived with. After the war some saw use with Finnish prison administration. Otherwise they remained warehoused until most were either scrapped or deactivated and sold in early 1970's. Only small number of them was saved for museum purposes.

Finse wapenproductie

Finse wapenfabrieken

De Finnen produceerden hun wapens voornamelijk in drie fabrieken (arsenalen). Deze arsenalen stonden onder controle van de burgerwacht (civil guard) en het ministerie van defensie

VKT of Valtion Kivääritehdas

VKT werd opgericht in de stad Jyväskylä, de hoofdstad van de provincie Keski-Suomi in centraal Finland. Het arsenaal werd opgericht in 1837.

19 Kivääritehdas vuonna 1927 (bron: 42)

SAKO of Sujeluskuntien Ase-ja Konepaja

SAKO was officieel bekend als Sujeluskuntien Ase-ja Konepaja - Wapens en machinewerken van de burgerwacht. The Civil Guard was in effect the citizen and professional army of Finland. It's role is not to be confused with that of our National Guard or Reserves in that it maintained a full time standing defense force and was tied into the national government. The Civil Guard provided oversight for the weapons production of Finland. SAKO was founded in 1919 as a weapons refurbishment depot. In 1921 it formally became the SAKO company. An interesting note is that at the conclusion of the second world war, treaty restrictions required that the Civil Guard be disbanded and its holdings liquidated. In order to save SAKO and preserve its history, the company was bought by the Red Cross!

Tikka of Tikkakoski

Tikka was de oudste van de wapenfabrieken en is opgericht in 1893. Hoewel de eerste opdrachten vooral het reviseren van scheepsmotoren was alsmede de productie van landbouwwerktuigen. Het begon wapens te servicen in 1920.

Finse wapenfabrieken en hun merktekens

Bron: (34)

1

2

SK.Y

3

1. Early SKY Mark
2. SAKO Arsenal Mark, SAKO Factory at Riihimäki
3. Suojeluskuntain Yliesiesikunta, Civil Guard General Staff (Technically a property mark)

4

5

6

4. P Series
5. Early Sako mark
6. Tikka Arsenal - pre 1936

Finland en haar wapens 1939 - 1945

7

8

9

7. Tikka Arsenal - post 1936

8. VKT Arsenal Mark - Valtion Kivääritehdas, State Factory at Jyväskylä

9. Civil Guard Acceptance Mark

10

11

12

10. Suomen Armeija - Finnish Army property mark

11. Finland Arms Depot Stock Mark

12. Defense Department mark used only 2 months in 1942

Finse geweerproductie kentallen

Finland heeft grote aantallen M/91 geweren aangekocht in het buitenland:

Jaar	Land van herkomst	Aantallen
1926	Italie	39900
1928	Albanie	13000
1928	Frankrijk	2200
1929 - 1930	Oy Transbaltic Ab (3)	4200
1932 - 1934	Oy Transbaltic Ab (4)	20800
1932 - 1934	Oy Transbaltic Ab (4)	5500
1936	Hongarije (5)	4600
1936	Polen (5)	2900
1936	Czechoslovakije (5)	10900
1939	Yugoslavië (6)	56500
1940	Hongarije (7)	300
1941	Bulgarije (8)	12300
	Totaal	173100

Leveringen van M/91 infanteriegeweren aan het Finse leger tijdens de tweede wereldoorlog:

Fabriek

Jaar	AV3	AV1	Totaal
1939	0	10000	10000
1940	0	15000	15000
1941	0	3997	3997
1942	11762	6769	18531
1943	5653	10000	15653
1944	12434	11458	23892
1945	0	0	0
Totaal	29849	57224	87073

Bron: (34)

SA stempeling

(bron: 1)

Onderstaande stempels worden gevonden als (metaal) stempel of gevefd patroon op ieder wapen en ieder stuk uitrusting dat in gebruik is geweest in het Finse leger. De onderstaande paragrafen geven voorbeelden van deze stempel die daadwerkelijk op wapens aangetroffen zijn.

PUOLUSTUSLAITOS

Property marking for rifles and pistols. Army started to mark rifles and pistols with this stamp in summer 1942. The marking was so long and difficult to use, that it was replaced soon with SA stamp. This stamp is quite rare and it can be found mostly in Finnish m/91 rifles.

General marking. This marking was taken in use in winter 1942. There are ten sizes, the biggest stamp is 130 mm x 173 mm. The marking could be made by pressing, painting, burning, punching or carving.

T = ordnance
Int = supply
L = medical cure
E = veterinary
P = engineer
V = signal
Kss = gas protection
K = transportation
Lin = fortification

The department markings. Each department had their own markings that could be used with SA stamp when necessary.

The later type Civil Guard Headquarters marking. This was taken in use in 1931, first in rifles and later in other equipments. Later the last dot was left out.

The early type Civil Guard Headquarters marking. Same as above but this was used before 1931.

Civil Guard acceptance mark.

Civil Guard acceptance mark.

Civil Guard acceptance mark.

Civil Guard acceptance mark. One marking means has to repair. Two marks mean rejected. (But I've found two stamps in m28 barrels)

The Suomi submachine guns and magazines manufactured in Tikkakoski for SKY after April 1941 were marked with few millimeters size s-stamp.

Sold, removed from army accounts.

Afbeelding 1: SA Stempeling (bron: (1))

Fabrieks stempels

(bron: 1)

	Lapua cartridge factory
	Lindelöf engine factory
	E.M. Nordqvist
	Sako
	Finnish Ammunition Factory
	Tikkakoski
	Tikkakoski
	State Rifle Factory
	SKY marking in rifle m91 - 24 ("Lotta")
	Retubed m91 rifle, can be also P-26 and P-27
Common markings in foreign m91 rifle parts	
	Tula
	Siestarjoki
	Ishevsk
	Chatellerault
	Westinghouse Company
	Remington Armory

2: Voorbeelden van fabrieks stempels (bron: (1))

Overige markeringen

(bron: 1)

S

D

F

Indicatoren voor kaliber en kamerdiameters voor alternatieve munitie.

A

B

C

Tikkakoski heeft ongeveer 10 000 lopen gemaakt in 1925 - 27, met de volgende kalibers:

A = 7.89

B = 7.84 - 7.85

C = 7.81 - 7.84

Het stempel SKY is gemaakt in Duitsland door Böhler staal.

SKY gestempeld geweerloop is gemaakt door SIG Zwitserland

AZF Austrian gestempeld zijn buitgemaakte wapens door Oostenrijk/Hongarije in de eerste wereld oorlog en daarna verkocht aan Finland.

Voorbeelden SA stempelingen

Zoals in voorgaande paragrafen is beschreven, is er een brede variatie van SA stempelingen te vinden. Blijkbaar waren er niet alleen vele vormen beschikbaar, maar verschilden stempels binnen hetzelfde arsenaal iets van elkaar. In deze paragraaf proberen we een uitputtende opsomming van alle stempels die op wapens zijn gebruikt te geven

Bron: (1, 6, 35, 36)

A

M91 SAT RIIHIMÄKI
Suomen
Ampumatarvetehdas
Finland's Munition Fabrik,
in Riihimäki

B

SIG M24
Suojeluskuntain Yliesikunta
(Burgerwacht) logo

C

Bohler-Stahl M24

"Kerstboom" op M24 loop.
Betekenis onduidelijk.
Mogelijk is de loop
ingekord en omgekerd
vanwege loop en loopmond
erosie.

P-26 (of P-27) en S
Gevonden op P-series
herplaatste lopen. "S" staat
voor Salerno alwaar dit
proces was ontwikkeld

Tikka M91
Vroege Tikkakoski logo
1926 met datum op
onderkant loop

Finland en haar wapens 1939 - 1945

Tikka M91

Tikka M91
Laat Tikkakoski logo

VKT M91
Vroege VKT (Valtion
Kirvaaritehdas) logo

VKT M91
Lasy VKT logo

B M91

B/VKT M91

B/VKT/Liege M91

Tikka M27

VKT M27

SIG M28
Suojeluskuntain
Yliesikunta
(Burgerwacht) afkorting

Tikka M28

Sako/Sk.Y M28/30
Suojeluskuntain Yliesikunta
(Burgerwacht) afkorting

Sako M39
Sako Logo

Sk.Y M39

VKT M39

B M39

Late Tikka M39

"Late Datum" M39

Geen stempeling, geen datum" M39

"Geen stempeling, 48" M39

"PSV", "Late datum" M39
Onbekend

Finland en haar wapens 1939 - 1945

Early Tikka M39

Tikka M91/30

Tikka M91/30

Wapen Depot 1 M28/76
sniper geweer

Boxed SA t
t staat
voor Taisteluvälinehallinto
(Artillerie afdeling)

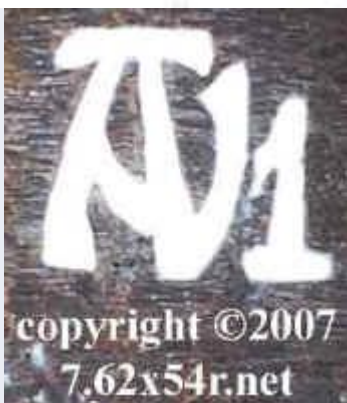
PUOLUSTUSLAITOS

Puolustuslaitos
(Defense Department)
2 maanden gebruikt in
1942

net voor invoering van het
SA stempel

Omsloten SA
Suomen Armeija
(Fins leger) eigendoms merk

ATV1 (gestyleerd)
Ase- ja
Ampumatarvikevarikko 1
Wapens en munitie Depot

Gekruiste kanonnen en Ase-
ja Ampumatarvikevarikko 1
Wapens en munitie Depot 1
Vroege Tikka M91 Receiver

PR.2
Onbekend
Gevonden op Tikkakoski
M91 and M39 geweerloop
schacht gedeeltelijk
verscholen door de kolf

1
P-Series Loop

Suojeluskuntain Yliesikunta (Burgerwacht) goedkeurings stempel

Suojeluskuntain Yliesikunta (Burgerwacht) logo en serienummer Tikka M28 loop

=II=
Inspectie markering, kan I of III maar ook Burgerwacht M24, M28, and M28/30 kolfplaten

Fins Inspectie stempel "Kosti Eskola" op loop

Fins Inspectie stempel op loop

Fins Inspectie stempel op loop

Sako onderdeel merk M28/30 richtmiddel achter

Sako onderdeel merk grendel knop

Sako onderdeel merk M28/30 korreltunnel

Sako proefmerk op loop

VKT proefmerk op loop

3600 proefmerk op loop

Belgisch Luik proefmerk op sommige M91 B lopen

copyright ©2007 7.62x54r.net

2

Geeft 2de keus nauwkeurigheid
Op loop, achter richtmiddel
M28/30 and M39

copyright ©2007 7.62x54r.net

D

Loopmond geopend voor Fins D166 patroon

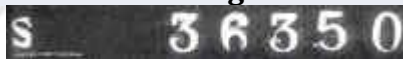
BOHLER-STAHL
M24 Duitse loop.
onderkant loop, nabij kolf
verborgen

M24 SIG loop, net boven het hout

M28 SIG loop, net ONDER het hout

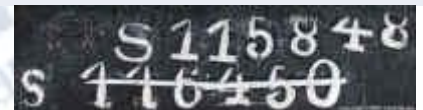

Suojeluskuntain Yliesikunta (Burgerwacht) district nummer, "S" gaat vooraf

Suojeluskuntain Yliesikunta (Burgerwacht) "dubbel S" nummer

De tweede S geeft aan dat het geen standaard Burgerwacht uitgifte was, maar overgedaan is vanuit het leger

Suojeluskuntain Yliesikunta (Burgerwacht) district nummer hernoemd. Dit geeft aan dat het wapen overgegaan is van het ene naar het andere district

copyright ©2007 7.62x54r.net

HV

"Häiriövapaa" (Jamb Free)
M28/30 Magazijn huis

copyright ©2007 7.62x54r.net

41

Betekenis onzeker, wordt gevonden op buitgemaakte Russische gewerken van 1942 of vroeger

copyright ©2007 7.62x54r.net

Gestyleerd "VS"

Onderaannemer merk
M39 richtmiddel blad

Finland en haar wapens 1939 - 1945

**Front sight blade height
(0.68cm)**
Stelt wapenmeester in
staat te controleren dat de
korrel niet gewijzigd is in
het veld.
Loop achter front sight
M39

**Front sight blade height
(0.81cm)**
Doorgehaald en
hernummerd op M39

**SY over SAKO heengedrukt
tandwiel logo**
Gevonden op vroege M28s,
zeldzaam!

**SK-Y doorgehaald met Sako
logo toegevoegd M28/30,
reden onbekend**

NSD
Nylands Södra
Wordt gevonden op M24s
van het Nylands Södra
Burgerwacht District

KLP
Kymen-Laakson Piiri
Wordt gevonden op M24s
van het Kymen-Laakson
Burgerwacht District

**Kolmaker merkteken
(kunnen ook andere letters
zijn)**

Kolmaker merk

Kolmaker merk

Kolfmaker merk

AV3 (Leger Depot 3)
Kolf merk

Burgerwacht district
nummer
M28 Kolf, onder buttplate

Suojeluskuntain
Yliesikunta
(Burgerwacht) logo en jaar
M28/30 kolf

SAKO logo
M39 kolf

SYT - Afgekorte M91 kolf met
standaard
M28 kolf

Omsloten SA
Suomen Armeija
Kolf, waarschijnlijk in het
veld gedaan

SA/T and SA
Sling "hondenbandjes"

Voorbeelden SA gestempelde Finse wapens

Mosin Nagants, SA gestempeld

Bron: (6,7)

Het Finse SA eigendomslabel staat voor Suomen Armeija van het Finse leger, en is een van de meest herkenbare merken op Mosin Nagants . Het kwam in gebruik in eind 1942 en verving de " Puolustuslaitos " teken om voor de hand liggende redenen. Hoewel het gebruikelijk is, is het in geen geval universeel op Fins gebouwde Mosin Nagants en de locatie , de grootte en de

richting varieert sterk. Het is bijna altijd op de schacht en de meest voorkomende locatie is de linksachter bij de houtlijn . In latere productie is het meestal te vinden op het voorwaartse begin van de schacht . Deze lijst toont de SA merk , of het ontbreken daarvan , op 57 verschillende Finse Mosin Nagants uit alle tijdperken , modellen en makers .

Burgerwacht geweren zijn opgenomen omdat zij tijdens de Voortzetting Oorlog in de leger voorraden werden opgenomen en de meeste ontvingen het SA merkteken als ze terug kwamen naar de depots voor reparatie of opslag . Het moet duidelijk zijn dat deze steekproef relatief klein is en " harde conclusies " niet getrokken kunnen worden. Het doel is een overzicht te tonen van typische plaatsing van de SA markering op Fins gebouwde geweren samen met enkele atypische voorbeelden.

Locaties

Markering locatie	Nummer	Percentage
Linkerkant houtlijn, altijd enkel teken	21	35.0 %
Nabij houtlijn linksachter, hoog of voorop	5	8.3 %
Boven, over de loop	18	30.0 %
Boven längs de loop	2	3.3 %
Onders, maar alleen enkel teken	4	6.7 %
Meerdere markeringen, met een merkteken links nabij houtlijn	4	6.7 %
Geen	6	10.0 %
Totaal	60	100 %

M24, origineel Burgerwacht geweer Grootte en locatie is inconsistent.

1. Klein merkteken links achter houtlijn

2. Groot merkteken linksboven houtlijn

3. Groot merkteken linksachter houtlijn

4. Merkteken rechts voor, boven hout

P-Series

Markering linksachter hout

1920 Tikka M91 Het is relatief zeldzaam om meer dan één SA teken te vinden op één wapen.

1. Één markering iets boven het hout links
1926

2. Twee markeringen links boven het hout
1926

3. Twee merktekens, een links ACHTER, de ander rechts BOVEN het hout
1927 (dit is één geweer!)

M27 Deze zijn de normale plaatsen waar het SA stempel te vinden is.

1. Merkteken gedraaid aan de rechterkant boven het hout
1928 Tikka

2. Merk links achter het hout
1928 Tikka, 1933 Tikka (2),
1932 VKT

3. Markering links achter het bovenhout
1932 Tikka, 1933 Tikka

M28, orgineel Burgerwacht geweren. Deze zijn nogal inconsistent wat betreft plaatsing en grootte.

1. Markering linksachter het hout woodline
SIG loop

2. Markering linksachter, boven het hout
SIG loop

3. Klein merkteken links achter hout
Tikka loop

4. Markering aan bovenkant loop
Tikka loop

M28/30, origineel Burgerwacht geweren Slechts één exemplaar gevonden, dus moeilijk in te schatten wat hier typisch is, hoewel M28/30s vaak dezelfde vormen volgden als de M28s.

1. Markering linksachter hout
1938

2. Geen markering
1938

3. Geen markering
1940

M39 De VKT een B lopen zijn consistent maar met meer variatie in de Sako, Sk.Y, en naoorlogse geweren.

Finland en haar wapens 1939 - 1945

1. Groot merkteken linksachter) 1941 Sako, 1926 Tikka

2. Klein merkteken linksachter hout 1941 Sako

3. Merk dwars bovenop loop 1945 Sako

4. Twee merktekens links achter houtlijn, een hoog 1944 Sako

5. Markering links voor boven hout 1943 Sk.Y.

6. Zes markeringen links en bovenop 1942 SK.Y.

7. Markering dwars over de loop 1943 Sk.Y.

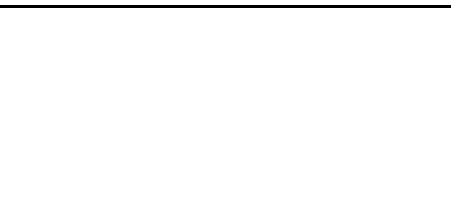
8. Markering dwars boven loop 1942 VKT (2), 1944 VKT (2)

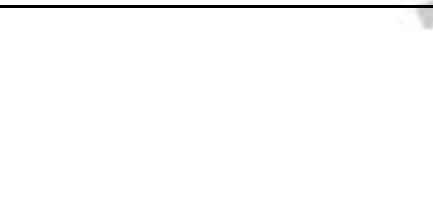
9. Markering dwars bovenop loop 1942 B

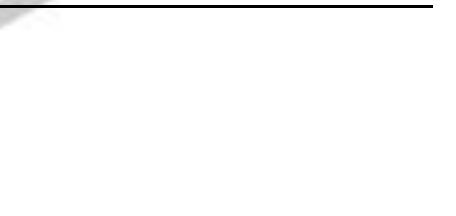
10. Klein merkteken linksachter houtlijn 1941 Tikka

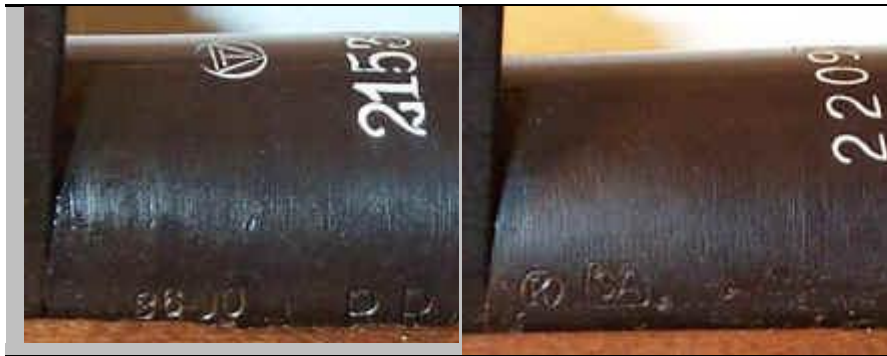
11. Klein merkteken links voor het voorhout "48" geen datum

12. Géén merk 1967 geen merkteken

13. Géén merk

geen datum

1940s M91 Although the VKT, VKT/B, and B are each different, they are relatively consistent within the variations. Tikka, on the other hand, varies in placement.

1. Merk links achter houtlijn 1941 VKT)

2. Merk bovenop loop 1942 VKT/B

3. Merk bovenop en dwars op loop 1942 B

4. Merk links achter houtlijn 1941 Tikka

5. Merk bovenop loop 1941 Tikka

6. géén merk 1940 VKT

7. géén merk 1943 Tikka

M91/30 De drie 1944 Tikkas zijn in pricipie identiek in plaatsing van het SA stempel, met de kleine "T" (Taisteluvälinehallinto, of "Ordnance Department").

1. Merk linksachter houtlijn
1943 Tikka

2. Merk bovenop de loop met "T"
1944 Tikka

Andere Stempelingen

De talrijke markeringen en proefstempels die we vinden op Mosin geweren kan overweldigend zijn voor de nieuwe verzamelaar. Vaak is de betekenis onbekend, zelfs voor de meest ervaren onderzoekers. Echter, velen zijn wel bekend en ze vaak onthullen veel over het individuele geweer. De meest voorkomende markeringen worden hier getoond met een korte uitleg van hun betekenis..

Gepingelde adelaare
Receiver

Grond adelaar (Finland)
Receiver

M28/30

M39 "B"

AV1 (stylized)
Arms Depot 1
Loop shank

Gekruiste kannonnen en AV1

Finland en haar wapens 1939 - 1945

Receiver

Vroeg VKT logo op loop

Vroeg VKT logo op loop

Vroeg Tikkakoski logo op loop

Laat Tikkakoski logo op loop

Sako logo op loop

Sako onderdeel merkteken M28/30 op keep basis

Burgerwacht logo M24 op loop

Burgerwacht logo M28 op loop

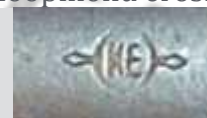
Burgerwacht SS nummer op loop

"Kerstboom" op M24 loop
Geeft aan dat loop is ingekort vanwege loopmond erosie

Burgerwacht inspectie stempel op loop

Fins inspectie stempel op loop

Belgisch Luiks proefmerk op sommige M91 B lopen

Sako proefmerk op loop

M24 German loop on bottom hidde by stock

M24 SIG loop, boven het hout

Onbekend gevonden op M28 kolfplaten

"Jamb Free"
M28/30 Magazijn huis

Soviet cartouche kolf

Soviet gereviseerde kolf stempel

Nieuwe "Engels Contract" kolf

Bulgaars "Denneappel" kolf

Finland en haar wapens 1939 - 1945

Deutsches Reich (Duitsland WWI)
kolf

Deutsches Reich (Duitsland WWI)
kolf

Fins M28/30 kolf - Burgerwacht

Fins M39 kolf - SAKO

Fins kolfmakers merkteken

Fins kolfmakers merkteken

Duits (WWI) eigendomsmerk op
Receiver

M39 "late datum Date"

LaatVKT logo
op loop

Fins achter richtmiddel, aangepast naar
metrisch vanaf Russiesch Arshin

Sako logo en serienummer
M28 op loop

Burgerwacht logo
M28/30 and M39 loop shank

Stamped by importer in
United States - VKT

Winter War capture mark
Loop shank

VKT proefmerk op loop

M28 SIG loop (onder het hout)

Omgewerkt naar de Finse D166 patroon op loop

Onbekend
Gevonden op Soviet M38 kolf

Bulgarische "Denneappel" kolf

Deutsches Reich (Duitsland WWI)

kolf

Finse M28 kolf

Literatuurlijst

1. The Finnish Junkyard, Website: <http://www.nic.fi>
2. The axis powers explained, Website: <http://library.thinkquest.org/26742/axisexp.html>
3. Go2War: Fins-Russische winteroorlog 1939-1940, Website: <http://www.go2war2.nl/artikel/554/Fins-Russische-Winteroorlog-1939-1940.htm?page=3>
4. Finland en haar vlag, Website: http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlag_van_Finland
5. Mosin Nagant with SA stamp, Website: <http://www.gunsnet.net/showthread.php?19004-Mosin-Nagant-91-30-with-SA-stamp>
6. Finnish Mosin Nagant markings, Website: <http://62x54r.net/MosinID/MosinMarks02.htm>
7. SA Marked Finnish Mosin Nagants, Website: <http://62x54r.net/MosinID/MosinRareSA.htm>
8. Markku Palokangas: Sotilaskäsiaseet Suomessa 1918 - 1988 osat 1 - 3 (= Military Small Arms in Finland 1918 - 1988 parts 1- 3)
9. Timo Hyytinen: Arma Fennica 2, sotilasaseet (Arma Fennica 2, military weapons)
10. N.V. Hersalo: Suojeluskuntain historia, part 2
11. Bruno Bogdovic and Ivan Valencak: Das Groze Buch der klassischen feuerwaffen
12. Ian V. Hogg and John Wells: Military Smallarms of 20th Century.
13. John Walter: Allied Small Arms of World War One.
14. Jan Kronlund: Suomen Puolustuslaitos 1918 - 1939 (= Finnish Defence Department 1918 - 1939)
15. Mika Pitkänen and Timo Simpanen: Suomalaiset sotilaspätruunat 1918-1945 / The Finnish military cartridges 1918-1945.
16. Article: Tsaarin Winchester m.1895 by Aki Savunen in Ase magazine vol. 2/1984.
17. Article: Iso lääke, Winchester malli 1895 by Mika Vuolle in Ase-lehti magazine vol. 2/95.
18. Article: Winchester M1895, Browningin viimeinen vipulukko by Pekka Suuronen and Jouko Savonen in Kaliberi magazine vol. 2/2009.
19. Article: Nallilukosta Berdaniin, III en IV osa by Matti Virtanen in Ase magazine vol. 1/1983.
20. Finnish Captured and bought. Website: <http://www.jaegerplatoon.net>
21. Article: Japanilaiset kiväärit Suomessa by Risto Suikkari in Ase-lehti magazine vol 1/2007.
22. Article: Tuntematon lahden takaa, Arsenal Tallinn by Toe Nömm in Ase-lehti magazine vol. 1/92
23. Aleksandr Borisovitsh Zhuk: Ase-Atlas, Maailman käsiaseet (= Weapons Atlas, World's Handguns)

Finland en haar wapens 1939 - 1945

24. Equipment captured by Finland from the USSR. Website: <http://www.axishistory.com/axis-nations/34-finland-general/finland-general/183-equipment-captured-by-finland-from-the-ussr>
25. A brief history of Finland. Website: <http://www.localhistories.org/finland.html>
26. Umea University, Website: <http://www.markesaret1809.se/historiaiklammellanstormakterna>
27. Wikipedia Saimaa channel, Website: http://en.wikipedia.org/wiki/Saimaa_Canal
28. Wikipedia, Declaration of Independence Finland, Website: http://en.wikipedia.org/wiki/Finnish_Declaration_of_Independence
29. Carl Gustav Emil Mannerheim. Website: http://en.wikipedia.org/wiki/Carl_Gustaf_Emil_Mannerheim
30. Mannerheim Lini. Website: http://en.wikipedia.org/wiki/Mannerheim_Line
31. "The siege of Leningrad". By Alan Wykes. *Ballantine's Illustrated History of WWII*, 3rd edition, 1972. Pages 9–61, and, Scorched Earth. (pages 205–240) By Paul Carell. Schiffer Military History, 1994. ISBN 0-88740-598-3 and, Finland in the Second World War.
32. Kirby, D.G. (1980). *Finland in the Twentieth Century: A History and an Interpretation*. University of Minnesota Press. p. 120. [ISBN 0-8166-5802-1](https://doi.org/10.1017/9780816658021).
33. MosinNagant.net, Vic Thomas, Website: <http://www.mosinnagant.net>
34. Arsenal marks. Website: <http://www.russian-mosin-nagant.com/arsenalmarks.html>
35. Drie Linien, Die Gewehre Mosin-Nagant (Band 2), Karl-Heinz Wrobel, ISBN 3-936632-31-6, 1999
36. Drie Linien, Die Gewehre Mosin-Nagant (Band 1), Karl-Heinz Wrobel, ISBN 3-936632-31-6, 1999
37. The Soviet Mosin-Nagant Manual, Terence W. Lapin, 1999, ISBN 0-9676896-0-0
38. the Finnish Volunteer Battalion of the Waffen-SS, Wilhelm Tieke (translated by Klaus Scharley), 2013, ISBN 978-1-927332-02-3
39. Captured planes in Finnish service. Website: <http://forum.warthunder.com/index.php?/topic/65157-captured-planes-in-finnish-service-photos-from-the-war-archives>
40. Actual Wartime photos - Page 2 - Finnish Mortars, Cannons, Range Finders, Website: <http://www.kevos4.com/Wartime%20Photos%202.htm>
41. Winterwar weapons. Website: <http://www.winterwar.com/weapons.htm>
42. Valtion Kivääritehdas. Website: http://fi.wikipedia.org/wiki/Valtion_Kiv%C3%A4%C3%A4ritehdas
43. A Frozen Hell: The Russo-Finnish Winter War of 1939-1940, William Trotter, ISBN 978-0-945575-22-1, onbekend jaar.
44. Finnish Wartime photograph archive. Website: <http://sa-kuva.fi/winterwar>
45. Finnish Wartime photograph archive. Website: <http://sa-kuva.fi/Continuarionwar>
46. Finnish Wartime photograph archive. Website: <http://sa-kuva.fi/laplandwar>

Appendix I: Overzicht buitgemaakte wapens door Finland in 1918

Ten tijde van de onafhankelijkheid van Rusland in 1918, bevonden zich wapens in Finland. Deze wapens zijn goeddeels het uitgangspunt geworden van het nieuwe Finse leger. Omdat deze wapens eigenlijk buiten de scope van dit document valt, is dit alleen als appendix opgenomen. Onderstaand stuk is overgenomen van de website Jeagerplatoon.net ([bron: 20](#))

7,62 mm Rifle M/1895 Winchester

(7,62 mm vintovka obr. 1895)

7,62 mm Winchester M/1895. (Foto genomen in Sotamuseo).

Kaliber:	7,62 mm x 54 R
Lengte:	1175 mm
Loop Lengte:	710 mm
Gewicht:	4,3 kg
Magazine:	5, non-removable
Official afkortings:	"7,62 kiv/Winch. 95"
Land van herkomst:	Made in USA for Imperial Russia
Prototype:	1895
Productie:	1914 - 1917 (Russian Army version)

Finnish use: Thousands used in Finnish Civil War of 1918, issued to home front troops and some artillery units during Winter War. The rifles didn't see any real use Continuation War.

Winchester M/1895 was the last lever action rifle designed by John Moses Browning for Winchester factory. In addition to this it apparently was the last lever action acquired for military use in any real numbers. Its action was more stronger and simpler than the ones used in earlier Winchester rifles for a good reason, as it was originally designed mainly for new .30-03 US Army cartridge. The rifle was produced not only in .30-03 US Army and in .30-06, but also in .38-72, .40-72 and .303 British in 3 main versions: Hunting rifle, musket and carbine. Even with "Teddy" Roosevelt advertising the rifle as "Medicine gun for lions" Winchester M/1895 failed achieving real large-scale popularity before World War 1. Only some 70,000 or so were manufactured for private sales between 1895 - 1915. Then came the World War 1 and changed things.

When WW1 started in 1914 Russia didn't have even nearly enough rifles for its troops. So Russian committee was sent to USA to look manufacturers for [Mosin-Nagant M/91 infantry rifles](#) and ammunition. However the committee also got

interested about Winchester M/1895 rifles. The negotiations started in October of 1914 and lead month later to signing of contract about Russia buying 100,000 M/1895. These rifles were basically musket version of M/1895 using Russian 7.62-mm service ammo and tangent-type rear sight. Structural changes allowing using of [same ammunition clips](#) as used in Mosin-Nagant rifles were added after signing of first contract but before starting of manufacturing. This change and argument about testing equipment used delayed starting of Productie. However after this manufacturing went quite well and the 100,000 rifles specified in the first contract were sent to Russia in between of June and November 1915. Second contract about 200,000 similar rifles was also signed and last of its rifles were sent to Russia in December of 1916. So, in between years 1915 - 1917 some 294,000 Winchester M/1895 rifles were shipped to Russia, where many of them ended up to Russian troops stationed in Finland.

The rifle proved even lesser commercial success after World War 1. The manufacturing of new rifles continued until year 1931 and small series were assembled all the way until 1940. But only about 50,000 were manufactured in those years. So the total Productie (including all versions) was about 420,000 rifles, from which almost three quarters had been delivered to Russia. The two Russian contracts didn't prove to be huge financial success either. Due to Russian Revolution Winchester never received all the payments about them. During Spanish Civil War (1936 - 1939) Soviet Union delivered large number of Winchester m/1895 rifles to Republican Spain.

It is not terribly surprising, why Winchester M/1895 didn't gain any other notable military sales beside Russia. In end of 19th century bolt-action rifles were becoming the de-facto standard type of military rifles. Even if M/1895 was chambered for many of the popular military cartridges of the era and stronger than its predecessors, its durability with new powerful smokeless powder military cartridges was probably suspect. Thanks to hindsight one can also just try to consider, how well this design worked in muddy trenches. Several sources note that lever action makes reloading the rifle in prone stance and especially staying low while doing it rather difficult. The tangent-type rear sight has settings for rather over-optimistic distances of 600 - 3200 arshin / archen (427 - 2300 meters). This rifle doesn't have any real safety unless the "half-way cocked" notch is counted as such. Hole in rifle butt was used to storage cleaning kit and tool.

PICTURE: Close-up of receiver and rear sight of 7,62 mm Winchester M/1895. Notice "ears" on top of the receiver, these using of same ammunition clips as with Mosin-Nagant rifles. (Photo taken in Sotamuseo).

Those Winchester M/1895 that Russian military brought to Finland saw use soon. Year 1918 they ended up in hands of both sides fighting in Finnish Civil War. Winchester received reputation as elite status weapon in that war, unfortunately this lead into large amount of them being taken home as "war souvenirs" by their war-time users. Immediately after 1918 the remaining rifles were issued to artillery and mine-thrower crews, but this didn't last long as [Mauser M/98a carbines](#) replaced them in this use already in year 1919. Being rather scarce and having shortage of spare parts they were mostly warehoused until 1939. During this time large amount of M/1895 were given to non-military authorities and small amounts were also sold to civilians. During Winter War some were issued to artillery units and home-front troops. In summer of 1940 less than 1,700 remained. After this Winchester rifles were no longer used by Finnish military, last remaining 503 rifles were sold to Finnish military personnel in 1950. Among Finnish civilians Winchester M/1895 rifles gained reputation of a somewhat better quality hunting rifle. Unfortunately for collectors often the Finnish civilian owners of these rifles got them modified to new larger Kaliber (8.2 mm x 53R probably being the most popular). This was due to earlier Finnish hunting legislation (for quite some time hunting elk was forbidden with rifle of lesser Kaliber than 8-mm).

Writer's personal (limited) shooting experiences with Winchester M/1895 rifle: If compared Mosin-Nagant rifles (the standard issue rifle of Russian military at the time when Winchester M/1895 was acquired), there is a world of difference between the two. The first hands on appearances of M/1895 are surprising and conflicting - heavy, long and yet fragile. The lever action is pretty slow to use with its long movement and when operated the lever extends surprisingly far below the rifle. The sight picture is also quite unusual with the very narrow and high front sight post. Operating the lever action in such a way that it works reliably requires swift and determined movements. It also seems to be a good idea to tilt the rifle a bit while operating the action, since this seems to improve reliable extraction of cartridge cases. The magazine design doesn't resemble the one used in Mosin-Nagant in any way, but still seems to work surprisingly well keeping in mind the rimmed cartridge. The rear sight design doesn't impress too much and the whole design makes one wonder, if these rifles were reliable in the muddy fields of World War 1 or in snow-covered forests during Finnish Civil War.

10,67 mm Infantry Rifle M/1870 Berdan (Berdan II)

(Pehotnaja vintovka Berdana No 2)

Berdan II infantry rifle (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	10,67 mm x 58 R Berdan (4,2 line)
Lengte:	1355 mm
Loop Lengte:	832 mm
Gewicht:	4,3 kg
Magazine:	none, single-shot
Official afkortings:	"10,7 kiv/71 Berdan" and "107 KIV 71 BERDAN"
Land van herkomst:	Russia
Prototype:	Berdan II: 1870
Productie:	1870 - 1891, total Productie about 3,2 million.

Finnish use: These rifles saw scale use in Finnish Civil War of 1918, used by Suojeluskunta few years after it. Then replaced by more modern rifles and warehoused. No longer even intended for possible wartime use after 1935. Due to rifle shortage during Winter War (1939 - 1940) they were used in home front. Only very small number used briefly in supplies units may have seen actual combat use. The rifles remained only warehoused after this and were none were issued to Continuation War (1941 - 1944) or Lapland War (1944 - 1945).

Main designer of Berdan rifles was American Colonel Hiram Berdan, who had gained quite a reputation with unit of his own during US Civil War. First version of his rifle was m/1868, which was accepted to Russian military use in 1870 wasn't very successful and only about 46,600 were made. From these 46,600 Colt manufactured 30,000 and the about 16,600 were manufactured in Russia before Berdan II (aka model 1870) replaced this rifle in Productie. As the name suggests the main designer was Hiram Berdan, but also Russian Colonel Gorlov and Lieutenant Hunnius took part in planning and introducing the design of Berdan m/1868 to use of Russian military. Locking mechanism of Berdan m/1868 was not yet bolt-action in modern sense and reloading it was much more complicated process.

Colonel Berdan continued developing the rifle also after the Russian military had adopted it. This development work lead to new improved rifle, which Berdan presented to Russian officials during his visit to St. Peterburg in 1869. Unlike Soviet literature (in sense of national pride?) claimed all the main improvements of the new rifle were designed by Hiram Berdan. The main difference to older m/1868 was bolt-action locking mechanism sliding in receiver - a bolt-action mechanism of modern sense. The Russians organised tests in which the new rifle proved so superior that they decided to replace the recently adopted Berdan m/1868 with it. The main advantage of the new rifle was due to its bolt mechanism, which allowed much faster reloading and therefore considerably increased rate-of-fire. The improved rifle, soon known as Berdan II, was approved to Russian use in 1870 and some 3.2 million rifles of this type were manufactured. Early on Birmingham Small Arms Company (BSA) manufactured 30,000 of them for Russia, but the Russians stop their purchases from BSA after this first delivery. Soon main Russian arsenals (Tula, Izhevsk and Sestroryetsk) started all manufacturing these rifles.

Russian Army used Berdan II rifle in Turkish War of 1877 - 1878, where they ended up being used against Turkish troops, which among other weaponry had also Winchester M/1866 and M/1873 repeater rifles. Even if Berdan II was much better than earlier Russian rifles, it was still just single shot. Basically this meant that after each shot the used cartridge case had to be removed and new cartridge had to be inserted to action by hand before closing the bolt mechanism. Firepower-wise single shot Berdan II could not really compete with 15-shot lever-action rifle. Losses that the Russian infantry suffered in battles, in which the Turks used Winchesters, were simply appalling. Now, when Russian military had experienced the results of poor rate-of-fire in worst possible way the Russians tried adding magazine to the rifle, but none of the designs was successful. Only real solution was to get a new rifle repeater-rifle, that rifle was [7,62 mm Mosin-Nagant M/91](#), which replaced Berdan rifles in frontline use before World War 1. However due to serious shortage of rifles during World War 1 Russian military had to reintroduce Berdan II rifles and carbines back to military use. In 1918 Russian troops stationed in Finland still had Berdan rifles warehoused and their 2nd line troops were even still commonly using them.

In Finnish Civil War of 1918 better rifles were not always available in needed numbers, so also old Berdans saw limited use on both sides. Finnish military was not interested about these old rifles so in 1919 some 2,500 were given to Suojeluskunta (Finnish Burgerwacht). As soon Suojeluskunta got better rifles also it started rejecting and returning them to Armed Forces. These rifles remained reserved for possible wartime use until removed from that status in year 1935. However when Winter War begun the situation changed as both Finnish Army and Suojeluskunta found themselves in serious shortage of rifles. As Suojeluskunta transferred almost all of its weaponry to the Army in mobilisation they found themselves with very little rifles left for home front duties. In this situation they had to scrape even old Berdan II from various sources in effort to try keep things going. Also Finnish Army had to start issuing these rifles, which it still had warehoused. Army issued these rifles mostly to training centres and other home front units. Typically units trained with them were rearmed with more modern rifles before entering to frontline, but at least some unfortunate supplies units seemed to have used them also in combat area. However them to see actual combat use during Winter War was extremely rare. Even those units unfortunate to be issued these rifles did they best to gain more modern captured weaponry as replacements as soon as possible. After Winter War some 3.142 still remained in inventory of Finnish Army. Berdan rifles didn't see any use with Finnish military after Winter War. They remained warehoused for whole duration of Continuation War and Lapland War, but Finnish military didn't no longer even plan ever issuing them anymore. Unlike all other rifles used by Finnish military during World War 2 these rifles didn't use smokeless gunpowder in their cartridges, but their cartridges had been loaded with black powder. For some crazy reason Berdan rifles were kept

warehoused until scrapping them started in 1945 and in year 1955 the remaining 1,029 were sold to Interarmco and shipped to United States the following year.

Berdan II dragoon rifle. This was rarest version of Berdan II, only about 20,000 were manufactured. (Photo taken in Sotamuseo).

Berdan II Cossack rifle. Notice the button-like trigger and lack of trigger guard. (Photo taken in Sotamuseo).

Also Dragoon rifle, Cossack rifle and Carbine version of Berdan existed in Russian use. From these rifles the Dragoon rifle was for riding infantry, Cossack rifle (with its button-like trigger) for cavalry fighting from its horses and carbine for gendarme and units like light cavalry. From these carbines and Cossack rifles were declared obsolete already in 1920's, dragoon rifles got included to infantry rifles and received the same fate as them. Russians had three kind of 10.67 mm x 58 R Berdan cartridges, which can be identified from colour of the paper, in which bullet of each cartridge was wrapped. White paper indicated rifle-cartridge with normal gunpowder charge, pink paper indicates carbine-cartridge (with reduced gunpowder charge) for carbines and blue paper was used to mark ammunition (with increased gunpowder charge) for Gatling-Gorlov machinegun. This ammunition proved unreliable already during Finnish Civil War, so we can only guess exactly how unreliable it must have been some three decades later.

Japanese Rifles

6,55 mm Infantry Rifle and Carbine M/97 Japanese

(6,50 mm Meiji 30th Year Type)

Japanesese infantry rifle M/97 (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	6,50 mm x 50 Arisaka
Lengte:	1275 mm (infantry rifle) / 965 mm (carbine)
Loop Lengte:	800 mm (infantry rifle) / 480 mm (carbine)

Gewicht:	4,0 kg (infantry rifle) / 3,3 kg (carbine)
Magazine:	5, non-removable
Official afkortings:	"6,55 kiv/jap (m. II)" & "6,55 kiv/jap rv (m. II)"
Land van herkomst:	Japan
Prototype:	1896 (Meiji 29th Year)

Finnish use: About 8,000 infantry rifles and minuscule amount of carbines M/97 were used in Finnish Civil War of 1918. Suojeluskunta (Finnish Burgerwacht) used some in 1920's.

The *Meiji 30th Year Type* used in Japanese naming of this infantry rifle and carbine comes from Japanese calendar. They were introduced 30th year of ruling Meiji-emperor - which translates as year 1897 in western calendar. They were approved to use of Japanese military two years later - year 1899. Roots of design used in these rifles are clearly based to Mauser-rifles (possibly Mauser Gewehr 88, which the Japanese faced in Sino-Japanese War of 1894), but especially bolt structure has some distinct features, which could be related to Mannlicher rifles. The rifle bolt of Type 30 can be recognised hook-shaped safety hook in bolt head. Indeed it seems likely that the introduction of these rifles was due to less than favourable experiences during this war with the rifles, which the Japanese used at the time - Murata infantry rifle and carbine. While both 8-mm Murata Meiji 22nd year (model 1899) infantry rifle and 8-mm Murata Meiji 27th Year (model 1894) cavalry carbine were basically brand new rifles during that war, the development of bolt-action magazine rifles exactly that time was so fast, that with their tubular magazines they proved already old-fashioned. Type 30 rifle and carbine were designed by a committee, which was lead by Colonel Nariakira Arisaka. These weapons saw use in Japanese-Russian war of 1904 - 1905. Use in a war also revealed a lot of problems in M/97 and lead these rifles being replaced in Productie with new Meiji 38th Year Type (1905) rifle and carbine. The total Productie run of Type 30 infantry rifle seems to have been over 500,000 rifles, while the total Productie of carbine-version was estimated only around 40,000. At that time only Japanese factory manufacturing rifles was Koishikawa arsenal in Tokyo, so all of these rifles were manufactured there. Japanese participation in actual fighting during World War 1 was basically limited to capturing of German Kiautschou protectorate in China, so unlike their European allies they didn't have to face acute shortage of rifles in beginning of it. So Japan sold these rifles and carbines in large numbers to Great Britain and Russia during WW1. In Great Britain M/97 rifles were issued training units, Navy and Flying Corps and known as *Rifle, Magazine, .256 Pattern 1900*. Suffering from even more disastrous shortage of rifles the Russians could not afford to issue these rifles only as training equipment. So they issued Japanese rifles also as part of usual weaponry issued mainly to their non-frontline units, this included their troops stationed in Finland.

6,55 mm Rifle M/02 Japanese

(6,50 mm Meiji 35th Year Type)

Japanese rifle M/02 (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	6,50 mm x 50 Arisaka
Lengte:	1275 mm
Loop Lengte:	800 mm
Gewicht:	4,3 kg
Magazine:	5, non-removable
Official afkortings:	"6,55 kiv/jap (m. I)"
Land van herkomst:	Japan
Prototype:	1902?

Finnish use: Less than 2,500 rifles used in Finnish Civil War of 1918. Suojeluskunta (Finnish Burgerwacht) used some in 1920's. During World War 2 used in small numbers by Finnish merchant navy and home front troops.

Some sources claim that this rifle was developed for Japanese Navy and especially to its naval infantry, but according others it was simply improved rifle model based to earlier Type 30 developed for Japanese military. Few years of use had already revealed some problems with Type 30 (model 1897) rifles and carbines, so this rifle designed by Captain Kijiro Nambu had several improvements introduced to solve them. However it was produced only few years before rifle Type 38 (model 1905) replaced also it, which suggests that it proved less than satisfactory. This rifle was manufactured in Koishikawa arsenal in Tokyo and the total Productie has been estimated have been only around 35,000 - 36,000 rifles. It is rather interesting to note, that larger number of these rifles was manufactured for import. The Japanese sold some 43,000 to Siam (Thailand) in 1925 - 1928. After Japanese military had been rearmed with Type 38 rifles they had no longer need for old Type 35, so also these were sold to Russia during World War 1. Russian military, which had serious shortage of rifles, issued them mainly to their non-frontline units (such as the ones stationed in Finland). Rear sight of this rifle is maybe the easiest to spot characteristic for identifying it. Due to rather small numbers in which they were manufactured, both Type 30 rifles and their bayonets are quite valuable collector's items.

6,55 mm Infantry Rifle and Carbine M/05 Japanese

(6,50 mm Meiji 38th Year Type)

Japanese infantry rifle M/05 (Photo taken in Sotamuseo).

Japanese carbine M/05 (Photo taken in Sotamuseo).

Kaliber:	6,50 mm x 50 Arisaka
Lengte:	1275 mm (infantry rifle) / 965 mm (carbine)
Loop Lengte:	800 mm (infantry rifle) / 490 mm (carbine)
Gewicht:	3,5 kg (infantry rifle) / 3,0 kg (carbine)
Magazine:	5, non-removable
Official afkortings:	"6,55 kiv/jap (m. III)" & "6,55 kiv/jap rv (m. III)"
Land van herkomst:	Japan
Prototype:	1906

Finnish use: Over 7,000 infantry rifles and few hundred carbines were used in Finnish Civil War of 1918. Suojeluskunta (Finnish Burgerwacht) used some in 1920's.

Infantry rifle and carbine Type 38 (model 1905) replaced infantry rifle Type 30 (model 97), carbine Type 30 (model 1897) and rifle Type 35 (model 1902) in Japanese use already before World War 1. The main designer for this rifle was Captain Kijiro Nambu, who designed also earlier Type 35 rifle. The rifle bolt used in it was more clearly related to ones used in Mauser designs than in earlier Japanese rifles. With old Type 30 and Type 35 rifles and carbines the Japanese sold to Great Britain and Russia during World War 1 they also sold considerable number of new Type 38 rifles and carbines. Bolt structure with and metal dust cover plate moving with the bolt make separating Type 38 from other Japanese military rifles easy. Unlike earlier rifles this one also saw large-scale use with Japanese military during World War 2. Several arsenals manufactured it from year 1906 to 1940, at which point it replaced in Productie by Type 99 rifle. Estimated total Productie of this rifle was about 3 million infantry rifles and some 300,000 carbines. The arsenals manufacturing it included Koshikawa in Tokyo, Kokura, Nagoya, Jinsen (in Korea) and Mukden (in Manchuria). But the ones that ended up to Finland were obviously all made in Koishikawa, which was only Japanese rifle manufacturer before year 1923. Like all Japanese 6.5-mm rifles also of Type 38 could be reloaded with 5-round chargers, which closely resemble the ones used in Mauser-rifles. British troops called Type 38 rifles *Rifle, Magazine, .256 Pattern 1907*. The total number of Japanese rifles sold to Great Britain during World War 1 was at least 150,000. The British issued these to their Navy, Flying Corps and training units to free more Lee-Enfield rifles to frontline units. From these 150,000 rifles about 128,000 were sent from Britain to Russia in year 1917. October 1921 British declared Japanese rifles still remaining in their use obsolete. The total number of rifles sold by Japan to Russia seems to have been around 600,000. Most if not all of these 600,000 rifles

were delivered around 1914 - 1915. Supposedly among the Type 38 rifles sold to Russia were also 30,000 rifles made in 7 mm x 57 Mauser caliber and originally intended for Mexico. In addition to these Russians probably had at least few thousand rifles captured from Russo - Japanese war of 1904 - 1905, which were issued along the newly acquired rifles. With Russian military the Japanese rifles saw bit more action and the ones, which survived Russian Civil War, were later shipped to Spanish Civil War.

Japanese rifles in Finland

Japanese rifles and carbines were used in large numbers during Finnish Civil War of 1918. There seem to have been numerous Russian units stationed to Finland equipped with these rifles. In addition Russian Bolsheviks supplied large number of these rifles to Finnish Red Guards for the war. As a result Finnish White Army captured them in large numbers. When the Civil War ended Finnish military had about 24,000 Japanese rifles and former participants of the war returned thousands more during the couple of years following the Civil War. Considering the later inventory reports it seems likely that as much as 10,000 rifles were added to inventory in few years after the war and the total number in Finnish use would have been around 34,000 - 36,000. The career of these rifles in large-scale use of Finnish Army was very short - years 1918 - 1920.

Receiver and rear sight areas of some Japanese rifles used in Finland. From the top to bottom: Rifle M/02, rifle M/05 and carbine M/05. (Photo taken in Sotamuseo)

Finnish military personnel had some problems identifying Japanese rifles and carbines, so a special naming system was developed and used until late 1920's. The names given in this naming system looked like this:

- "Japanese infantry rifle m. II" (infantry rifle M/97 / Meiji 30th Year Type).
- "Japanese carbine m. II" (carbine M/97 / Meiji 30th Year Type).
- "Japanese infantry rifle m. I" (rifle M/02 / Meiji 35th Year Type).

- "Japanese infantry rifle m. III" (infantry rifle M/05 / Meiji 38 Year Type).
- "Japanese carbine m. III" (carbine M/05 / Meiji 38th Year Type).

Already year 1919 Finland sold some 10,000 Japanese rifles to Estonia, where they were used by Estonian troops in their War of Independence. After the war in Estonia the rifles remained in use of *Kaitseliit* (Estonian Burgerwacht), who got them modified to Kaliber .303 British before World War 2 and seems to have renamed them *KL .303*. Back in Finland around 1919 - 1920 some 15,000 Japanese rifles were given to Suojeluskunta (Finnish Burgerwacht) soon after Finnish Civil War. This was part of the re-organising in which Finnish Army transferred its mixed weaponry to Burgerwacht and adopted Mosin-Nagant M/1891 as its standard infantry rifle. After this about 8,000 of the Japanese rifles still remained storage in Army Depots. The active career of these rifles with Burgerwacht didn't turn out to be very long either. Also the rifles issued to Burgerwacht were little by little replaced with Mosin-Nagant rifles in 1920's. So the Japanese rifles of Burgerwacht were gathered back and warehoused in late 1920's. It is worth noting that Suojeluskunta ordered 500 new rifle loops for Japanese rifles from Swiss manufacturer S.I.G (Schweizerische Industrie-Gesellschaft) in April of 1923. Nowadays these rifles with S.I.G. loops are extremely rare. About 8,000 rifles that had yet remained in Army Depots were sold to Albania in 1928. All remaining Japanese rifles (about 15,000) of Suojeluskunta were sold with spare-parts and ammo to Oy Transbaltic Ab, which sold them abroad 1932 - 1934. The few hundred Japanese rifles, which still remained in Finland year 1939 saw use with Finnish merchant navy and Burgerwacht in home front during World War 2. Those rifles, which survived the war, were sold to civilians soon after it and were usually modified as hunting rifles. Ammunition (6.5 mm x 50 Arisaka) was never manufactured in Finland, all ammunition used was either World War 1 era or older ammunition, which had been manufactured in Japan and Great Britain.